

STRÁŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
MONTHLY, JUNE 1948

V PRAZE, 15. června 1948.

Ročník 69 (3)

Číslo 6

OBSAH :

	str.
Šíření zvěsti mezi všemi národy	83
Znamení národům - - - -	89

© W.T.B. & T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

STRÁŽNÁ VĚŽ

Vydává jednou za měsíc: WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

Hlavní kancelář: 117 Adams Street-Brooklyn 1, N.Y., U.S.A.

Úředníci: N. H. Knorr, president, Grant Suiter, tajemník

Odbočka v Československu: Suchbát u Prahy, Kamýcká č. 684

„Synové pak tvoji všichni vyučováni budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.“ — Izaiáš 54:13.

PÍSMO SVATÉ JASNĚ UČÍ:

JEHOVA je jediný pravý Bůh, jenž je od věčnosti do věčnosti. Je stvořitelem nebe i země a dárce života svých tvorů. Slovo neboli Logos byl počátkem jeho stvoření a zastupujícím dšlvedoucím při stvoření všech ostatních věcí. Lucifer se vzbouřil proti Jehovovi a vyvolal tak spornou otázku jeho universální svrchovanosti.

BŮH stvořil zemi pro člověka a dokonalého člověka pro zem a dosadil jej na ni. Člověk poddal se nevěrnému Luciferovi neboli satanovi, přestoupil vědomě zákon Boží a byl odsouzen k smrti. Následkem Adamova hříchu jsou všichni lidé zrozeni jako hříšníci a bez práva na život.

LOGOS stal se člověkem. Tento člověk Ježíš vytrpěl smrt, aby opatřil výkupné pro poslušné lidi. Bůh vzkřísil Krista Ježíše k božskému stupni života a vyvýšil jej do nebe nade všechny ostatní tvory, přičemž ho veškerou mocí a autoritou jakožto hlavu nové hlavní organizace Boží.

JEHOVOVA HLAVNÍ ORGANISACE je theokracií, zvanou Sion. Kristus Ježíš je jejím nejvyšším úředníkem a spravedlivým králem nového světa. Věrní pomazaní následovníci Krista Ježíše jsou dětmi Siona, údy Jehovovy organizace. Jsou jeho svědky, jejichž povinností a předností jest vydávati svědectví pro svrchovanost Jehovovu a zvěstovati jeho záměr s lidstvem, jak je tento vyjádřen v bibli.

STARÝ SVĚT čili satanovo nepřerušované panství dospělo v roce 1914 ke svému konci a Ježíš Kristus byl Jehovou

dosazen na trůn. Svrhl satana s nebe a nyní pokračuje v ospravedlnění jména Božího zřízováním „nové země“

OSVOBOZENÍ a požehnání lidstva může přijíti jedině Jehovovým královstvím pod Kristem, jež nyní započalo. Příštím velikým aktem Páně je zničení satanovy organizace a úplné zavedení spravedlnosti na zemi. Pod panstvím tohoto království splní lidé dobré vůle, kteří přežijí Armageddon, božský příkaz naplniti zem spravedlivým pokolením, a mrtví v hrobech budou vzkříšeni, aby se jim dostalo příležitosti nabytí života na zemi.

POSLANÍ STRÁŽNÉ VĚŽE. Strážná Věž se vydává, aby dopomohla lidem poznati Jehovu Boha a jeho předsevzetí vyjádřené v bibli. Uveřejňuje biblická poučení, jež jsou obzvláště určena k užítku svědků Jehovových a všech lidí dobré vůle. Zavádí soustavné biblické studium pro své čtenáře. Společnost Strážná Věž vydává i jiné spisy jako pomůcky pro takovéto studium.

Strážná Věž přidržuje se přesně bible jako autority svých výkladů. Je naprosto nezávislá a oddělena od veškerého náboženství, ode všech stran a sekt anebo jiných světských organizací. Zastává se plně a nesmlouvavě Jehovova království pod Kristem, jeho milovaným králem. Časopis není dogmatický, nýbrž naopak vybízí čtenáře, aby pečlivě a kriticky zkoumal jeho obsah ve světle Písma. Nepouští se do rozepří a v jeho sloupcích není místa pro rozebírání osobních záležitostí.

Tento časopis vychází též v četných jiných jazycích.

Otázky k resoluci se str. 96:

- 1) Kdy a komu předložil president Společnosti tuto resoluci?
- 2) Co ukazuje Písmo sv. vzhledem k roku 1914 po Kr.?
- 3) Jaké viditelné znamení království máme od toho roku?
- 4) Proč mají panovníci a soudcové země dobrou příčinu báti se Jehovy a přenechatí moc jeho králi?
- 5) Jakou cestou dali se však spojení národové a náboženské duchovenstvo?
- 6) Co ve skutečnosti znamená toto počínání?
- 7,8) Na čem se tedy usneslo a co prohlásilo shromáždění svědků Jehovových především?
- 9) Na čem se usnesli vzhledem ke Spojeným národům?
- 10) Pro co se rozhodli vzhledem ke znamení národům?
- 11) Co se stalo s touto resolucí?

STUDIUM „STRÁŽNÉ VĚŽE“:

V týdnu po 18. červenci: Šíření zpěvu mezi všemi národy	- - - - -	odst. 1-20
V týdnu po 25. červenci: Šíření zpěvu mezi všemi národy	- - - - -	odst. 21-41
V týdnu po 1. srpnu: Znamení národům	- - - - -	odst. 1-13
V týdnu po 8. srpnu: Znamení národům	- - - - -	odst. 14-30
V týdnu po 15. srpnu: Znamení národům	- - - - -	odst. 31-41
a též Resoluci	- - - - -	odst. 1-11

Šíření zpěvu mezi všemi národy

„Chválu ti budu pěti mezi národy.“ - Žalm 57:9; Amer. stand. překl.

Jehova častěji dopustil, že ryzí uctívání Boha muselo být vykonáváno takřka „v podzemí“. To mu neškodilo. Nezahynulo tam, ale trvalo dále a dostalo se znovu na povrch, nad čímž se všichni národové divili. Ať už tedy nad zemí nebo pod zemí, nicméně uctívání to existovalo dále. To má svou závažnou příčinu, totiž: Další trvání uctívání Jehovy je nerozlučně spjato s velikou spornou otázkou, s otázkou universální svrchovanosti. Naše země patří Jehovovi, který ji stvořil, a je tudíž i ona zahrnuta v jeho universální svrchovanosti. Všichni lidé, kteří jej uznají a uctívají jako panovníka vesmíru, budou určitě zachováni, když zkrátka Bůh zasáhne, aby projevilsou svrchovanost nad nebem i zemí. Budou žít dále, aby ho chválili mezi všemi živými tvory. Ti naproti tomu, kteří zahánějí jeho ctitele na čas do podzemí, usilující učiniti konec jejich bytí, budou právě tak jistě sami zničeni, aby tak poznali, „že ty, kterýž sám jméno máš Jehova, jsi nejvyšší nade vší zemí“. (Žalm 83:18.19) Veliký projev jeho universální svrchovanosti se blíží. Uvidí to všichni národové s hrůzou a budou se chlíť ukrytí pod zemí. (Zjey. 6:15-17) Kdo pak chce zakusiti Božího milosrdenství a jeho přízně, ten prokaž těmto ctitelům Božím milosrdenství a pomoc v dobách, kdy jsou nuceni se skrývat, i pak když opět vyjdou, aby veřejně velebili Boha mezi všemi národy. Nyní je zde čas, šířiti chválu Jehovovu mezi všemi národy!

2 Obrobijce David byl příkladem ctitele a velebitel Jehovy Boha, zahnaným do podzemí. Jako sedmnáctiletý hoch povstal David jako předbojovník Jehovův a odebral se do „země nikoho“ mezi vojsky svého lidu a armádou Filistínů. Viděl, že bylo třeba rozhodujícího boje na důkaz, že jeho Bůh je nejvyšším nade všechny a že dovede své služebníky vysvoboditi a zachrániti od nepřátel, kteří jsou mocnější než oni. Spoléháje na pomoc Jehovovu vyšel proto David odvážně vstříc obrovskému Goliášovi, předbojovníku falešných démonských bohů Filistínů. David se tedy blížil pouze s výzbrojí pastýře, chlubil se však Jehovou a připomenul těžce vyzbrojenému obroví, že jeho Bůh má zájem na tomto boji. David volal:

3 „Ty jdeš ke mně s mečem a s kopím a s pavézou, ale já k tobě jdu ve jménu Jehovy zástupů, Boha vojsk Izraelských, kterémuž jsi ty utrhal. Dnešního dne zavře tě Jehova v ruku mou, a zabiji tě, a setnu hlavu tvou s tebe, a vydám těla vojska Filistinského dnes ptákům nebeským a šelmám zemským, a pozná všechna země, že jest Bůh v Izraeli. A zvíť všechno shromáždění toto, že ne mečem ani kopím vysvobozuje Jehova; (neboť Jehovův jest boj), protož vydát vás v ruce naše.“ - 1. Sam. 17:45-47.

4 David věděl, že bude zachráněn a že přežije zdánlivě nerovný boj, protože vyvyšoval Jehovu, vydával proň svědectví a pěl jeho chválu. Budiž nám lato skutečnost vodítkem pro vlastní naše jednání! Tak jistě jako že Jehova, jehož jméno vyvyšil David před ušima obra Goliáše, je panovníkem vesmíru, tak jistě mohl

boj míti pouze jediný výsledek. Pyšný předbojovník démony uctívajících Filistínů padl, zasažen kamenem z Davidova praku do čela; ba vlastním jeho mečem byla mu ufata hlava a David zmocnil se obrovského toho meče. Vojska, za něž bojoval Goliáš, dala se na zmatený útek a byla pobita.

5 Rok nato byl vítězný David ku podivu zahrán do úkrytu a po dvou letech vskutku donucen zdržovati se v jeskyních. Tím zdála se popřena universální svrchovanost Boha Davidova, avšak nebylo tomu tak. Tato okolnost způsobila, že ospravedlnění svrchovanosti Jehovovy nakonec vyniklo tím velkolepěji. Tak dozrál čas, kdy Bůh mohl věrně splniti své zaslíbení a prokázati kmeni Davidovu milosrdenství čili nezaslouženou dobrotivost. Šestset let před tím ležel Davidův předek Jákob, jenž slul příjmením Israel, na smrtelné posteli a udílel své požehnání dvanácti kmenům Israele, kteří z něho pocházeli. O kmeni svého čtvrtého syna pravil: „Neuhne berla od Judy ani zákonodárce zpod noh jeho, dokud nepřijde Sílo: jeho budou poslouchati národové. Juda je lvíče.“ - 1. Mojž. 49:10,9; Slov. bible.

6 Takto prorokoval umírající Jákob, ačkoliv Juda nebyl jeho prvorozeným synem. Mluvil předem o dobrotivosti, kterou prokáže Jehova Bůh kmeni Juda. Svým vzrušujícím vítězstvím nad strašlivým obrem Goliášem prokázal David, že on je onen vynikající muž z kmene Juda, na němž se začalo uskutečňovati Jehovovo proroctví o královské berle. Pro svou vlastní slávu a pro blaho Davidovo nehodlal však Jehova nechat ho přijíti snadným způsobem k vlastnictví královského žezla, aniž by dlouho trvajícím zkouškou předem vyzkoušel jeho víru a ryzost vůči Bohu. Jehova věděl, jak zkázonosné následky mohlo míti snadné vítězství pro jeho služebníka, kdyby ten pozbyl své důvěry k němu a nevhlízel by více k Bohu o pomoc, o sílu a vítězství. Nadto předvedl Bůh v Davidovi děj, jenž měl předpověděti větší věci, které se měly uskutečniti v našem dvacátém století.

7 David žil v době, kdy situace jeho národa rovnala se situaci křesťanstva od roku 1914. V době, kdy Davidův lid, to jest Israelité, vešli do země Kananejské, aby v této Bohem jim dané zemi zřídili svou národní domovinu, neměli viditelného, lidského krále. Nepotřebovali ho nad sebou. Proč ne? Protože „Jehova kralovati bude na věky věků“, jak pěl prorok Mojžíš, když Israelité prošli Rudým mořem a pronásledující je Egypťané byli pohřbeni ve vlnách na ně dopadajících vodních hrází. A tento vrchní vládce vesmíru byl ve skutečnosti jejich králem, byť neviditelným.

1) Proč trvalo uctívání Boží dále, i když se konalo občas v podzemí?

2, 3, 4) Proč byl zachován David v nerovném boji s Goliášem?

5, 6) Proč dal Bůh berlu Davidovi? proč ji však neodržel David snadným způsobem?

7) Proč nepotřebovali Israelité člověka jako krále? proč jej však dostali?

(2. Mojž. 15:18) Až deset let před narozením Davidovým neměl tedy lid israelský nad sebou pozemského krále, kdežto u okolních pohanů čili nežidů vládli takoví králové nad těmito národy. (Soud. 17:6; 21:25; Rut 1:1) V té době byl prorok Samuel nejvyšším soudcem v Izraeli. Pak přišli starší, zástupci Israele, k Samuelovi a řekli: „Aj, tys již zestárnu, a synové tvoji nechodí po cestách tvých; protož nyní ustanov nám krále, aby soudil nás, jakož jest u všech národů.“ Když Samuel přednesl jejich žádost v modlitbě Jehovovi Bohu, pravil mu Jehova: „Ne tebou jsou pohrdli, ale mnou pohrdli, abych nekraloval nad nimi.“ Při dosazení tolik vytouženého krále připomenul prorok Samuel Israelitům nepravost jejich jednání, řka: „Řekli jste mi: Nikoli, ale král bude kralovati nad námi; ježto Jehova Bůh váš jest králem vaším.“ - 1. Sam. 8:4-7; 12:12.

8 Král, kterého uvedl Samuel těmito slovy, byl Saul z Gabaa. Nepocházel z kmene Juda, nýbrž z kmene Benjamin. „Saul byl [čtyřicet] let stár, když se stal králem“; a měl syna jménem Jonata, jenž byl dosti starý, aby mohl veleti jednomu tisíci vojinů králových. (1. Sam. 13:1,2; *Elberf.*) David z kmene Juda nebyl tehdy ještě narozen. V druhém či třetím roce svého kralování dal se král Saul cestou, jež se nelíbila Bohu. Proto byl i se svým domem zavržen, takže se mu nedostalo dalších poct královských. To předstínilo, že Bůh nemá zalíbení ani v křesťanstvu a že zavrhl jeho panovníky až do našeho století. Za nepříznivě vypadajících vojenských okolností předběhl Saul čas Boží a opovážil se úřadovati jako kněz, obětuje sám oběť Bohu. Po tomto projevu nedostatečné víry a poslušnosti Boha a po této sobecké svévoli musel Saul vyslechnouti káráva slova Samuelova: „Bláznivě jsi učinil, nezachovals příkázání Jehovy Boha svého, kteréž přikázal tobě; ... již nyní království tvé neostojí. Vyhledal jest Jehova sobě muže vedle srdce svého, jemuž rozkázal Jehova, aby byl vůdce nad lidem jeho.“ (1. Sam. 13:13,14) Ukázalo se, že tímto mužem byl David. On byl z kmene, jemuž bylo zaslíbeno žezlo a od něhož nemělo uhnouti, dokud nepříjde Síla, to jest Mesiáš čili Kristus.

9 Protože David odpravil Goliáše a i pro jeho pozdější hrdinské činy oblíbil si ho lid, což u Saula vyvolalo žárlivost. Tento zavržený král viděl, že byl David budoucím mužem pro království israelské. Jelikož Bůh řekl, že Saulův dům nepodrží království nad Israellem, ale že toto přejde na jiný dům, proto byl Saul odhodlán nepřipustiti, aby pomazaný David získal královské žezlo. Zatím co předstíral, že uctívá Boha, snažil se Saul Davida usmrtiti anebo jej dáti zabít. Tak donutil Davida, aby se vyhýbal svobodnému, otevřenému styku s Israelity a byl činným v podzemí jako zločinec, jenž je dán do klatby a na jehož hlavu je vypsána odměna. Při jedné příležitosti, kdy byl David nucen ukrýti se v jeskyni, byl inspirován napsati 57. Žalm. Tento Žalm byl napsán a zachován k našemu napomenutí a pro naši útěchu v dnešní době a skutečně se splnil na malém zástupu mužů a žen v čase přítomném. Proto chceme zde o něm pojednati.

ŽALM 57

10 Uznáný nadpis tohoto Žalmu zní v hebrejském textu: „Přednímu kantoru podle Thaseth (hebr.: Al-tashheth). Žalm Davidův. Michtam,* když prechal před Saulem, v jeskyni.“ Podle *Amer. stand. př.*) Přední

* Viz vysvětlení slova „Michtam“ v článku „Neochvějně pro pravé uctívání“ v „The Watchtower“ z 1. července 1945, strana 196

kantor v chrámě Božím měl tento Žalm nechati zpívali za doprovodu hudby, a k tomu vybraná melodie začínala hebrejskými slovy „Al-tashheth“, což znamená „Nevyhlažuj!“ anebo „Nekaz!“ Kus této písně zachoval se nám snad u Izaiáše 65:8, kde se praví: „Taktó praví Jehova: Jako někdo nalezná víno v hrozně, i řekl by: *Nekaz* ho, protože požeňnání jest v něm, tak i já učiním pro služebníky své, že nevyhladím všech těchto.“ To prorocky poukazuje na věrný zbytek jeho pomazaných svědků, které nenechá Jehova Bůh vyhladiti po roce 1918 po Kr. Klatbou stíhaný David použil jednou těchto slov, když on a jeho druhovníci za noci do Saulova tábora a přiblížili se k němu, když byl v hlubokém spánku. „A řekl David k Abizai: *Nevyhlažuj* ho; neboť kdo vztáhna ruku svou na pomazaného Jehovova, byl by bez viny? ... Jako že Jehova živ jest, Jehova jej zabije, aneb přijde den, kdy zemře.“ - 1. Sam. 26:9,10; *Amer. stand. překl.*

11 Jé možno, že David vyřkl tato slova též v jeskyni na poušti Engadi na západním břehu Mrtvého moře. Král Saul, jenž pronásledoval Davida, vešel samotěn do této jeskyně, aby si tam odpočinul. „Protož řekli muži Davidovi jemu: Aj, tento jest den, o němž mluvil tobě Jehova, řka: Aj, já dám nepřítele tvého v ruku tvou, abys mu učinil, jakť se koli líbiti bude.“ David se však zdráhal ublížiti Saulovi. „Tedy vstav David, uřezal tiše kus pláště Saulova“ na znamení, že bylo v jeho moci zahubiti jej, kdyby byl chtěl tak učiniti. David pokáral své lidi, řka: „Uchovejž mne Jehova, abych to učiniti měl pánu mému, pomazanému Jehovovu, abych vztáhnouti měl ruku svou na něj, poněvadž jest pomazaný Jehovův.“ Tím David řekl: „Nevyhlažuj!“ (*Al-tashheth*) a projevil tak svou naprostou poddanost universální svrchovanosti Jehovově. A tak pronásledující jej Saul opustil jeskyni živý. - 1. Sam. 24:1-7.

12 Zda se to stalo v této jeskyni anebo v jeskyni Adulam při dřívější příležitosti, nevíme. Jako věrný svědek Jehovův, jenž byl pomazán za krále nad národem israelským, představoval však David zbytek „těla“ následovníků Kristových v dnešní době. Proč? Protože ti jsou pomazáni duchem Božím, aby byli spoludědici Kristovými v nebeském království. Oni jsou to, kteří v roce 1929 vystoupili a veřejně prohlásili, že Jehova Bůh a Kristus Ježíš jsou „vrchnostenské moci“, jimž jedině musí býti bezpodmínečně poddáni, i kdyby se celý svět měl státi totalitním. A v roce 1941, když četní z těchto pomazaných údů zbytku v Kanadě, v Norsku, Holandsku, Belgii, Francii, v Německu a jinde byli zaháni do podzemí, tu jejich oficiální orgán, časopis „Stražná Věž“ oznámil, že před veškerým stvořením vyvstává původní sporná otázka „universálního panství“, to jest otázka Jehovovy universální svrchovanosti. (*The Watchtower* z 1. a 15. června 1929 a z 15. srpna 1941, strana 245, odst. 19) Uprostřed zuřícího sporu setrvali tito lidé při pravdě o Jehovově svrchovanosti. Tisíce lidí dobré vůle zaujali s nimi postavení v tomto sporu a stali se jejich loyálními druhy. Následovali příkladu Saulova syna Jonaty, jenž se stal věrným spojencem Davidovým a spřátelil se s Davidem v nehlubším smyslu toho slova, ačkoli on sám neměl zděditi království Israele, neboť jeho rodina obdržela pouze místo podřadného významu v Izraeli.

8) Z koho přešlo království na Davida, a proč?

9) Jak k tomu došlo, že David napsal Žalm 57, a proč jej studujeme?

10,11) Proč má 57. Žalm vhodný nadpis „Nevyhlažuj“?

12) Koho tam znázorňoval David a koho Jonata?

13) Oč prosil David Boha, a z jaké příčiny?

NALÉZTI ÚTOČIŠTĚ

13 Žalm 57. byl napsán obzvláště pro pomazaný ostatek zasvěcených následovníků Kristových. Avšak Davidova slova v tomto Žalmu mohou chápat i a oceniti i všichni lidé dobré vůle, novodobí Jonatové, kteří nyní zaujali nesmlouvavé postavení pro universální svrchovanost Nejvyššího Boha, bez bázně před hrozbami světové totality. „Smiluj se nade mnou, ó Bože, smiluj se nade mnou; neboť v tebe doufá (k tobě se utíká: Amer. stand. překl.) duše má, a v stínu křídel tvých schráním se, až přejde soužení.“ (Žalm 57:2) David neprosil takto o dobrotivost a smilování vzhledem k svým hříchům jako člověk, jenž byl počat ve hříchu a zrozen v nespravedlnosti. David byl nyní mužem, jehož dal Jehova Bůh Samuelem pomazati za budoucího krále nad národem israelským. Proto modlil se David k Jehovovi jako pomazaný, jenž se měl státi králem, jelikož tím byla dotčena Boží universální svrchovanost. Jak to? Protože David, jakmile se konečně dostal na trůn, „seděl na stoličce království Jehovova nad Israelem“. Měl býti viditelným zástupcem Jehovy Boha na trůně, neboť království to bylo ve skutečnosti královstvím Jehovovým. (1. Paralip. 28:5 a 29:23,11) David byl tedy žárlivým Saulem do krajnosti pronásledován proto, že byl pomazán za královského zástupce Jehovova nad jeho smluvním lidem a ne snad proto, že byl zločincem, jenž se provinil porušením kterýchkoli spravedlivých zákonů.

14 Totéž platí pro věrný, dosud na zemi přebývající ostatek bratří Kristových, kteří jsou pomazáni pro nebeské království. Ti jsou pronásledováni Saulem nové doby, totiž vládnoucími živly ve všech národech; avšak ne snad proto, že jsou zločinci a přestupníky zákona, porušující spravedlnost, nýbrž proto, že se zasvětili království Božímu a že v otázkách, v nichž tento svět a království Boží se neshodují, poslouchají více Boha než lidí: Z proroctví je jim známo, že budou na konci dnů tímto světem nenáviděni a pronásledováni. Dobře si vzpomínáme, že Ježíš předpověděl mezinárodní válku jakožto znamení začátku „časů konce“ tohoto světa a že hned po této předpovědi oznámil svým učedníkům: „A tehdy vydají vás v soužení, a budou vás zabíjeti, a budete v nenávisti u všech národů pro jméno mé.“ (Mat. 24:7,9) Výraz „pro jméno mé“ poukazuje na jméno, jež Bůh dal Kristu Ježíši a kteréžto jméno je nad každé jiné jméno. Toto jméno znamená, že Bůh mu propůjčil postavení, jež převyšuje postavení kteréhokoli jiného tvora. Dále dal Bůh v roce 1914 tomuto jménu ještě vyšší smysl tím, že vytvořil Krista Ježíše jako krále nového světa spravedlnosti a dosadil ho na trůn, aby panoval uprostřed svých nepřátel.

15 To tedy znamená jméno Ježíš, pro které máme výsadu býti nenáviděni všemi národy. Protože poznáváme jeho jméno jakožto krále a protože ho vyznáváme jako Bohem nám stanoveného vůdce a velitele, dostává se nám výsady, že jsme pronásledováni ve všech národech. Vzdor tomu nemůže žádný Hitler, Mussolini, papež nebo kterýkoliv jiný politický nebo náboženský panovník tohoto světa takovouto nenávistí a takovýmto pronásledováním věrně tyto lidi donutiti, aby těchto mužů bezpodmínečně poslouchali a byli jim věrně poddáni jako *führerům, ducem, rexům* či *náměstkům* (Kristovým). To stojí zato, abychom se nechali nenávidět a nestyděli se za to, neboť jsme nenáviděni proto, že stojíme na pravé straně. V tomto poznání mohou nenávidění býti silní v Pánu Bohu a mohou snášeti všechna pronásledování, jež na ně přijdou pro jejich bezvýhradnou věrnost jménu Krista Ježíše. Mají tudíž právo modliti se k Bohu, aby

k nim byl milosrdný a aby stál při nich ve všech těch protivenstvích a zlých situacích, do nichž je přivádějí jejich nepřátelé a pronásledovatelé, aby je co možná smetli se země. A Bůh jim vskutku prokáže milosrdenství; ne že by je uchránil před pronásledováním, ale že je uprostřed pronásledování zachová. Prokazuje jim svou přízeň, dává jim duchovní pokrm a osvětluje je, aby byli silní a aby mohli v jeho službě vytrvati. Nikdy nedopustí, aby nepřítel je přemohl nadobro a vymazal je ze země živých. Jak to řekl apoštol Pavel sám o sobě: „Se všech stran jsem tísněn, nikdy však potlačen; jsem bezradný, ale nezoufám; jsem soužen, ale ne opuštěn; srážen, ale ne ničen; nikdy bez nebezpečí, že budu zabit jako Ježíš, aby i život Ježíšův byl zjeven na mém těle.“ - 2. Kor. 4:8 až 10; Amer. překlad.

16 Náboženští vůdcové křesťanstva, kteří vidí, jak se vytváří vzpoura světských živlů proti nim, hledají útočiště u politických a vojenských systémů demokracií tohoto světa. Příklad toho najdeme v tom, že papež Vatikánského města výměnou dopisů ze dne 26. srpna 1947 se zavázal „vyvolenému vůdci“, prezidentu Spojených států, že bude s ním spolupracovati pro jejich způsob „trvalého světového míru“. Svědci Jehovovi naproti tomu praví k Jehovovi slovy žalmisty: „Bože, smiluj se nade mnou; neboť k tobě se utíká duše má, a v stínu křídel tvých schráním se.“ (Žalm 57:2) To ukazuje, že skutečné místo útočiště není v podzemí na nějakém odděleném nebo skrytém místě anebo v nějaké nepodezřelé místnosti nebo budově, nýbrž pod „křídly“ Božími, pod jeho ochranou. Tam zůstanou a slouží mu a poslouchají jeho příkazů více než příkazů lidských; vždy důvěřují v něho, že jim poskytne ochranu před nepřáteli, kteří se jimi snaží otrásti, aby přestali dbáti příkazu Božího a dali císaři nejen to, což jest císařovo, ale i to, což jest Božího. Saulem honěný David, jenž hledal útočiště u Jehovy Boha, zdráhal se oplatiti zlé zlym a použití násilí proti králi Saulovi a jeho pronásledovatelským vojskům a nehodlal jim ublížiti. „Nevyhlažuj!“ - bylo Davidovým heslem oproti nim, zatím co vyčkával, že Bůh je zničí a ve svůj vhodný čas obrátí bouři strastí, kterou vyvolali proti Davidovi, na vlastní jejich hlavy.

17 Stejně je tomu i se svědky Jehovými, kteří nyní jsou pronásledováni a zakoušejí odpor náboženských, politických a vojenských vládců tohoto světa. Neorganizují ozbrojených povstání, aby vraceli rány a spojeným pronásledovatelům na těle ublížili anebo je svrhli. Neprosí své pronásledovatele o milost nebo o soucit. Volají k Bohu, protože k němu se utekli. Z této závažné příčiny odmítají vraceti rány pronásledovatelům, odplacující zlé zlym, tak jako se pronásledovaný David vytrvale zdržoval a pomazaným králem Saulem ušlédřenou mu ránu nevracel opět násilím, chtěje ho svrhnout a tak ujit pronásledování vrchností, klatbě, královským výnosům a potupě odsouzením. Naše dílo, jež konáme z poslušnosti vůle Boží, je dílem budovatelským a nikoli zkázonosným dílem osobní msty. Kdykoliv tedy jsme činní v podzemí, nejsme nikdy spojeni s jakýmkoliv jiným podzemním hnutím, jež klade odpor z důvodů politických nebo vojenských. Musí-li se tedy naše činnost díti v podzemí, pokračujeme ve chválení Jehovy a ve zvěstování jeho království.

14) Kdo prosí dnes o totéž, a z které stejné příčiny?

15) Jaké právo mají, aby se takto obraceli k Bohu? a jak jim odpovídá Bůh?

16) Kam se utíkají vůdcové světa, a kam svědci Jehovovi?

17) Nakolik jednají svědci Jehovovi stejně jako David, nevracejíce rány?

18 Je pravda, že se právem ohrazujeme proti utiskování a že se opíráme o všechny spravedlivé zákony země, abychom se bránili proti zlomyslným pronásledovatelům. Nicméně trváme na zásadě Davidově „Nevyhlašuj!“ a nikdy se násilně nevzpouzíme proti lidským vládám a panovníkům, které Bůh stále ještě nechává trvati a vládnouti. Čekáme až on sám srazí všechny utiskovatele a pronásledovatele svým králem Kristem Ježíšem při závěrečném konci tohoto světa ve velikém soužení armageddonském. Kdykoliv byli svědci Jehovovi nuceni postupovatí podzemně, vždy zachovali tuto Davidovu zásadu. Kdyby měli věci vzítí do vlastních rukou a sáhnouti k zkázonosným počínům a k hrubému násilí, vzdali by se tím svého útočiště u Boha. Všemohoucí jest jim dostatečným útočištěm, neboť je dovede podivuhodně ochrániti, i když jsou vystaveni nejprudšímu žáru pronásledování; tak může jim prokázati milost a milosrdenství a zabrániti, aby byli odříznuti od naděje v jeho království. K němu vzhlížíme o vysvobození. Na něho čekáme, až učiní vhodná opatření. Trváme v jeho uctívání, v jeho službě a v jeho království, dokud nenechá nepřitelem vyvolanou zkázu a neštěstí pominouti jako bouři.

19 Žalmista nyní podrobně rozvádí a ukazuje, jak učinil Jehovu svým útočištěm a jak se skryl pod jeho křídly jako pláče pod silnými perutěmi své matky, pokračuje: „Volati budu k nejvyššímu Bohu, k Bohu, jenž pro mne všechno učiní. Pošle s nebe a zachrání mne, když tupí ten, kdo mne chce pohltni; pošle Bůh svou milost a svou pravdu. Selah.“ (Žalm 57:2,3; Amer. stand. př.) Víme, že Jehova Bůh je vyšší než nejmocnější a nejvznešenější političtí panovníci na zemi, ba nekonečně vyšší než i nadnárodní organizace Spojených národů. Proto voláme k němu. On je Nejvyšší, a ve shodě s touto skutečností opustili jsme náboženskou tradici o „vrchnostenských mocích“. Vyznáváme, že Jehova Bůh a jeho vysoce povznešený Syn Ježíš Kristus jsou pravé vrchnostenské moci, jimž mají býti poddány všechny křesťanské duše. Tento postoj nehodí se ovšem politikům do jejich plánů, neboť ti používají náboženských tradic k tomu, aby udržovali lid v slepé poddanosti. - Řím. 13:1, 2.

20 Z té příčiny jsme tupeni a ti, kteří nás tupí, rádi by nás pohltili, připravujíce nám zkázu národními a státními zákony. Jelikož Jehova Bůh je v nebi a lidé ho nevidí a jelikož se při svých skutečích nezjevuje osobně, domnívají se snad naši nepřátelé, že nedovede pro nás nic učiniti. Avšak v tomto atomickém věku, ve věku radií a elektronů měli by lidé též nahlédnouti, že Bůh může s nebe poslat a učinit vše potřebné pro své poslušné služebníky a ctitele a že je s to vysvoboditi a zachrániti je. Naše zkušenosti až do roku 1948, jež jsou nesmazatelně zapsány v dějinách nové doby, dokazují, že to učinil. Poslal nám své milosrdenství a věrnost, svou milost a svou pravdu. To vysvětluje, proč svědci Jehovovi existují až do tohoto třetího roku poválečné doby. To učinil ON pro nás.

VYVÝŠOVÁNÍ BOŽÍ SVRCHOVANOSTI.

21 Nekonečný je proud uklidňujících řečí o mírových úmyslech a o mírotvorné organizaci vůdců světa. Avšak nikdo z těch, kteří milují pravdu a spravedlnost a jsou odhodláni sloužiti v této poválečné době nejvyššímu Bohu, nedají se oklamati o pravém stavu věci ve světě. Dejž se každý poctivý člověk - je-li toho třeba - vyburcovati k poznání, že nikdo z vůdců světa nepomýšlí ve skutečnosti na mír s Jehovou Bohem a s jeho králem Kristem Ježíšem. Jak to? Můžeme to dokázati? Zjistě. Ať se jen kdokoli prohlásí pro království Boží pod Kristem jakožto jedině správně vlád-

noucí vrchnost a jediný prostředek k dosažení světového míru - jako to činí svědci Jehovovi - a ihned budou se mu tito náboženští, političtí a obchodní vůdci protivití, budou ho potíratí anebo jej prostě označí za „komunistu“. Žalmista nás varuje před dnešním naším okolím v tomto světě, říká: „Duše má jest uprostřed lvů, bydlím [nebo: musím bydleti] mezi palíči, mezi lidmi, jejichžto zubové jsou jako kopí a střely, a jazyk jejich jako ostrý meč.“ - Žalm 57:5.

22 Skuteční vůdce světa jsou tak zuřivě zaujati svými vlastními ideami, plány a organizacemi jako lvi, kteří se rychle vrhají na kořist, aby ji zardousili pro své lvíce, aby sami sebe zachovali naživu a při síle. Jsou podobni sršicímú ohni, jenž se v zkázonosném úmyslu obrací proti služebníkům Božím; a spíše uvěří ve spálenou zemi než aby přihlíželi, jak kazatelé království Božího prospívají a šíří se po zemi. Svých prostředků k vyjadřování a oznamování, totiž svých zubů a jazyka, užívají k propagačnímu tažení proti pravdě; chrlí ze sebe kopí a šípy proti svědkům pro království Boží a používají jazyka jako ničícího meče, aby zkazili dobré jméno takových zvěstovatelů království.

23 Není vyhnutí. Musíme přebývati uprostřed takovýchto nepřátelských živlů, v pásmu nebezpečí. Máme se však nerozumně rozčilovati, máme se báti a máme uzavřítí kompromisní mír s takovými protivníky, zapírající Boží království a jeho Krista? Podlehl snad strachu pomazaný žalmista anebo Ježíš Kristus, kterého žalmista David předstíhoval? Anebo zůstal ostražitý, aby nebyl nepříteli překvapen a přelstěn? Což nás Ježíš nevaroval, abychom se nedali překvapiti a zastrášiti nenávistí světa, když řekl: „Nenávídí-li vás svět, považte, že mne měl v nenávisti dříve než vás. . . Když pronásledovali mne, i vás budou pronásledovati“? (Jan 15:18-20; Žilka) Ano. Jestliže tedy musíme bydleti mezi takovými lvům podobnými protivníky a mezi lidmi, kteří srší plameny válečných úmyslů proti těm, kteří jsou věrni Jehovovi Bohu a jeho theokratickému panství, pak tedy tam zůstaneme, postavíme se však čelem proti nepříteli v plné důvěře v Boha, k němuž se utíkáme.

24 Naši nepřátelé vyvýšili se na zemi a domnívají se, že sedí pevně v sedle a mají volnou ruku k uskutečnění svých násilnických záměrů proti pravému uctívání živého Boha. My však nevyvyšujeme světské lidi ani nehledáme cti u nich, ale necháme před svým duchovním zrakem vyvstati velikost a slávu Nejvyššího. Modliti se za vyvýšení lidí a za jejich světovládnou organizaci znamenalo by zapřítí království Boží. Zatím co tedy vyvyšují lidé sami sebe, voláme my k Bohu, aby on se povýšil projevem své universální svrchovanosti. Vyzýváme ho, aby otevřeně před celým stvořením ospravedlnil svou svrchovanost a aby slabým lidem na zemi ukázal jejich nízkost a malost, jejich nicotnost a bezvýznamnost. „Vyvýšiz se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.“ (Žalm 57:6) Místo abychom si zlobou a mocí nepřítelů nechali nahnatí strach, modlíme se tuto nezištnou modlitbu, protože jsme zaujali neochvějné postavení pro Jehovovu svrchovanost nad celým vesmírem, včetně naší

18) Jak setrváme ve svém útočišti u Jehovy Boha, a do kdy?

19) Pro jaké postavení Jehovy Boha voláme k němu?

20) Oč se pokoušejí naši tupitelé? a proč jsme zachováni?

21) Proč nás nemají řeči o míru a mírotvorné organizace odvrátit od bdělosti?

22) Nakolik lze lidí, mezi nimiž přebýváme, srovnati s tím, co popisuje David?

23) V jakém rozpoložení ducha zůstaneme mezi nimi?

24) Proč se modlíme, aby byl vyvýšen Bůh a nikoli lidé?

země. Víme, že Bůh nenechá tuto naši modlitbu nevyšlyšenou, nehledě k tomu, co nám ještě bude třeba snášeti než bude splněna. Následující proroctví blíží se k svému úplnému splnění: „A za dnů těch králů zřídí Bůh nebes království, jež na věky nebude zničeno, a toho království jeho nedostane se jinému národu [ba ani Spojeným národům]; rozdrobí a dokonale zničí všechny ony říše, samo však státi bude na věky.“ - Daniel 2:44; *Hejčl.*

POSILNĚNÉ SRDCE

25 K útěše těch, kteří jsou nyní hotovi zpívati chválu Toho, jenž jest vyšší a mocnější než lidé a národy, používá žalmista na začátku druhé sloky svého žalmu sám sebe jako ilustrace. Podává pravý a živý příklad Božího jednání vůči těm, kteří snášejí pronásledování pro něho. Ukazuje, že Bůh nechá to, co nepřátelé zlomyslně zamýšlejí učinit jeho věrným služebníkům, dopadnouti zpět na ně samotné. Práví: „Tenata rozláhli nohám mým, sklíčili duši mou, vykopali přede mnou jámu, ale sami upadli do ní. Sélah.“ - Žalm 57:7.

26 Lidé utkali síť úkladů proti Davidovi a roztáhli ji před ním, aby nenádale do ní veběhl a přivodil si tak sám záhubu. Chtěli ho přimět, aby předběhl Boha a aby bojoval proti Jehovovu pomazanému, to jest proti úřadujícímu králi Saulovi, jak tomu David rozuměl. Avšak místo aby David vlezl do této pasti boje proti Božímu pomazanému králi, chtěje se násilím a mocí domoci trůnu, byli pronásledovatelé Davidovi chyceni ve svém sobectví. Žárlivě bojovali proti Davidovi a pronásledovali tak Božího pravého služebníka, jenž byl pomazán pro království. Nepodařilo se jim uvrhnouti Davida do propasti, v níž byl by zapomenul na Jehovu a přešel pln hořkosti do tábora nepřítelů a spolu s pohany jal se uctívat demony; naopak byl to král Saul, jenž se obrátil k démonskému náboženství. Nevyhubil všechny čarodějnice ze země, ale sám se utekl k čarodějce v Endor, hledaje u ní útěchu. Nikoli David, ale král Saul to byl, jenž v nepřízni Boží upadl do hluboké jámy zoufalství. Opomenul získati smlouvu pro království s Bohem, která by v Jonatovi byla pokračovala v jeho rodině. Davidovi však zůstalo zaslíbení království jisté, neboť on neupadl do jámy nemilosti Jehovovy, kde by ho byl Bůh přenechal jeho nepřítelům. Stejně je tomu i dnes. U pomazaného ostatku Jehovova neměl nepřítel ani o vlas více úspěchu nebo zdaru.

27 Využívající bídné situace ve světě a totální válkou vyvolaných vyjímecných poměrů, kuli nábožensší a političtí nepřátelé pomazaných svědků Jehovových plány, aby tyto svědky přiměli přestat s kázáním evangelia o království. Chtěli je svést, aby se vzdali svého neutrálního stanoviska vůči záležitostem a sporům tohoto světa a aby se připojili k národům v jejich boji o ovládnutí světa. Ukládali o to, aby vechnali Jehovův ostatek do hluboké jámy, ze které by nemohl více vylézt a vrátiti se v poválečné době znovu do přízně Boží, ale kde byl by vydán na pospas světskosti a démonismu a zlým úkladům svých nepřátel. Zůstávajíce bezpodmínečně věrni Jehovovi, vystříhali se jeho svědci učiniti kroky, které by je zapletly do kompromisů se světem, jenž bojuje proti Jehovovu království a proti jeho pomazanému králi Ježíši Kristu. Bděli nad svými kroky, aby neopustili službu Bohu a neporušili svou neutralitu vůči světským válkám. Nenechali se prudkým pronásledováním a ukrutným soužením uvrhnouti do jámy hořkosti a vzpoury proti Jehovovi Bohu. Nepropadli uctívání satana a démonů, jejichž knížetem je satan. Naopak dostali se nepřátelé,

kteří měli takovéto úmysly s nimi, sami do takové situace a stali se obětmi svých vlastních potměšilých pletich. Na druhé straně mají svědci Jehovovi v této poválečné době důkazy, že přízeň Boží spočívá trvale na nich. Pokračují ve službě evangelia a zachovávají svou ryzost před Bohem i svou neutralitu vůči poválečným snahám a konfliktům našeho rozervaného světa.

28 David poznal, jak dobrotivý a milostivý byl k němu nejvyšší Bůh, když zkrížil plány nepřátel a vysvobodil jej, aby ho mohl použiti v království, pro které byl pomazán. Z vděčnosti vyhlásil David svou neochvějnou lásku k Bohu, k svému vysvoboditeli: „Posilněno jest mé srdce, Bože, posilněno jest mé srdce. Nuže, budu zpívati a hráti.“ (Žalm 56:8; *Hejčl.*) Anebo jestliže tato slova podle skutečného smyslu původního hebrejského textu poukazují spíše na Davidovu pohotovost zpívati Boží chválu nežli na jeho silnou, milující náklonnost k Bohu, pak lze je též přeložiti takto: „Hotovo jest srdce mé, Bože, hotovo jest srdce mé, zpívati a oslavovati tě budu (Hotovo jest srdce mé k zpěvu a k melodii; *Moffatt.*)“ (Žalm 57:8; *Kralická*) Podobně neuchýlili se ani svědci Jehovovi od své oddanosti Bohu, nýbrž vyšli z druhé světové války se srdci vyzkoušenými v silné lásce k Bohu. Stejně jako David i oni znali jen onoho Jednoho, jemuž přičítali své vysvobození a kterému proto pějí chválu.

29 Hned jakmile v roce 1945 bylo po válce, projevíli svědci Jehovovi, že jejich srdce byla hotova nikoli ke chválení organisace Spojených národů, vítězů ze světaširé války anebo hrdinů, kteří se vyznamenali za války a v mírových hnutích, nýbrž k velebení Boha, „jenž sám jméno má Jehova“. Jak projevíli, že byli „posilněni“ v jeho uctívání a „hotovi“ nebo připraveni zpívati jeho chválu, aby to slyšeli všichni národové? Tím, že ihned pokračovali ve svědeckém díle ve všech národech. Neodvrátili se od této služby za světové války a neodvrátili se od ní ani teď snad proto, že nastala doba míru. V oněch dvou letech ode „dne V-J“ [den vítězství na východě] v roce 1945 rozšířili svou organizaci pro vydávání svědectví o království mezi všemi národy. Rozmnožili počet odboček Watch Tower Society z 38 na 61, a skrze tyto odbočky podávají nyní 84 národy své zprávy kanceláři presidenta Společnosti v Brooklynu, N. Y. Počet absolventů biblické školy Strážné Věže, školy „Galád“, stoupl ze 104 vyslaných před dvěma lety na více než 500, kteří jsou dnes v 65 různých zemích. Počet pravidelných zvěstovatelů království zvětšil se ze 127.478 na více než 202.000. Ve zmíněných dvou letech rozšířili podle podaných zpráv přes 50 milionů biblí, knih a brožur a 40 milionů časopisů a to vše vzdor nedostatku papíru a jiného materiálu. Bůh, jenž vše to „pro nás učinil“, budiž za to pochválen!

PROBUĎ SE!

30 Přítomný čas není dobou, kdy smíme sníti o minulých velikých výkonech a upadnouti ve spánek, spoléhající na své dřívější hrdinské činy ve službě Pána. Dnes, po uplynutí devatenácti set let, jsou apoštolova slova mnohem časovější a závažnější: „Noc pomínula, ale den se přiblížil.“ (Řím. 13:12) Dnes je na čase, abychom s radostí zvěstovali úsvit spravedli-

- 25) Jak nechá Bůh dopadnouti to, co nepřítel zamýšlí nám učiniti?
- 26) Jak se to osvědčilo na Davidovi pronásledovaném Saulem?
- 27) Jak upadli naši dnešní nepřátelé do tenat, která sami nastrojili?
- 28, 29) a) Co řekl David o svém srdci? b) Jak dokázali svědci Jehovovi, že mají stejná srdce jako David?
- 30) Co volal David k „své slávě“ a k hudebním nástrojům?

vého nového světa a abychom pěli chválu jeho stvořiteli, všemohoucímu Bohu. Z vděčnosti za všechnu tu dobrotivost Boží propukl David, hnán vnitřním pudem v následující volání k samému sobě a k hudebním nástrojům, jež měl po ruce: „Probud se, slávo má; probud se, žaltáři a harfo; i já vstanu za časného rána.“ (Zalm 57:8; *Amer. stand. př.*) Dychtiv využití všechnen čas, v němž mohl by sloužit nejvyššímu Bohu a jeho oslavovati, vytrhl se David časně ze spánku. Za doprovodu hudby započal zpívat ještě před východem slunce jakoby chtěl probudit ranní zoru a i ty pozdní spáče, kterých mohl svou hudbou dosáhnouti. „Probud se, slávo má! Probud se loutno a lyro! Chci probudit ranní zoru!“ (Zalm 57:8; *Amer. př.*) Volal k svému nejlepšímu a nejušlechtlejšímu Já, jež bylo oslaveno Božím pomazáním za krále, volal „slávo má“. Kéž by se probudilo a děkovalo a chválilo Boha, jenž obrátil zbraň proti nepříteli a vyvedl Davida z jeho úkrytu do otevřené služby Jehovovi Bohu!

31 Svědci Jehovovi dvacátého století stojí pod vlivem téhož ducha Božího a proto jednají stejně jako žalmista. Nejen že záhy po skončení první světové války povstali k činu, ale nyní, v této době po druhé světové válce neztráceli času, ale jali se Bohu sloužit s větším ještě úsilím než kdykoli předtím. Jednotlivci mezi svědky Jehovovými, muži i ženy, chlapeci i děvčata, volali jeden na druhého, aby záhy procitli k svým přednostem. Vykupte čas, jež ještě zbývá v této rychle míjející přestávce před zkázou světa v Armageddonu! Podivuhodné světlo Božího království září jim vstříc z osvětlených stránek Slova Božího. Bůh oslavil svůj pomazaný ostatek příkazem, aby sloužili jako vyslanci jeho ustaveného království. Tato nádherná výsada neměla by být zanedbána v žádné době. Pro naléhavost služby Boží vychází časně v této poválečné době ke každému služebníku Božímu burčující volání: „Probud se, slávo má!“

32 Uplynulo nyní již třicet let od chvíle, kdy přišel Boží posel, Ježíš Kristus, z jara 1918 jako soudce ke chrámu a probudil spáče, jak to bylo předpověděno v jeho podobenství o moudrých a pošetilých pannách (Mal. 3:1; Mat. 25:1-13) Tři desítky let minuly od onoho prvního burčujícího volání, a nyní je čas, jež ještě zbývá, než národy pochoduující do zkázy Armageddonu dosáhnou tohoto svého cíle, kratší než kdykoli jindy. V roce 1919 bylo „za časného rána“, abychom se vzbudili k činnosti ve službě Jehovově. Jak pozdě je tedy nyní ve vývoji záležitostí světa v tomto „času konce“? Zřejmě hodně pozdě! A přece spí ještě mnozí, pokud jde o službu všemohoucímu Bohu, jež jediný může osvobodit lidstvo od tohoto nepřátelského světa. Proto „probudme ranní zoru“ všemi silami svých hlasů a všemi nástroji, jež vyluzují harmonický zvuk zvěstování království Božího! Pomozme spáčům otevřít oči, aby poznali, kolik uhodilo, a aby se bez váhání probrali a měli se k činu.

OD PODZEMNÍ ČINNOSTI K MEZINÁRODNÍMU ZPĚVU

33 Pouze z té příčiny, že žalmista byl prorokem, jež byl duchem Božím inspirován k přesnému předvídání, mohl vyřknout následující slova. Z vděčnosti Bohu Jehovovi, jež jej vysvobodil z jeho podzemního útočiště, byl žalmista David odhodlán neomezit svůj zpěv ke slávě Boží na svůj podzemní úkryt anebo snad jen na lid svého vlastního národa, na Izraelity. Nikoli, Bůh vysvobození byl hoden, aby byl chválen a oznamován ve větším okruhu, ba mezi všemi národy. To mělo být požehnáním pro všechny lidi ve všech národech, kteří hledají Boha, „zdali by ho snad tápá-

ním vytušili a našli.“ (Skutky 17:27; *Žilka*) Proto pěl David v plném poznání svých předností: „Slaviti tě budu mezi lidmi, Pane, žalmy [chválu] prozpěvovati budu tobě mezi národy.“ (Zalm 57:10) David toto své rozhodnutí nevyšlo naprázdno. Když jej všemohoucí Bůh uvedl nakonec na trůn israelský po smrti Saulově v boji proti Filistínům, bojoval David proti všem, pohanským národům v zaslíbené zemi a podmanil si je. Bůh dal mu vítězství nad všemi těmi národy, až po hranice zaslíbené země, a tak obdržel David vskutku příležitost, vyzdvihnouti Jehovu mezi všemi těmi národy, pěti mu chválu a vzdávati mu díky.

34 Pozoruhodnou obdobu k tomu poskytl Ježíš Kristus svým vlastním postupem. Po tři a půl roku své služby až do své smrti omezil své kázání království Božího na národ israelský, na „ztracené ovce z domu Israelského“. Poté však vyvedl Jehova, všemohoucí Bůh, Ježíše z podzemí, vzkřísiv jej ze smrti a postarav se tak o to, aby jeho duše nezůstala v šeuu čili v hrobě. (Jan 12:23,24) Svým učedníkům, kteří nyní vyšli ze svého úkrytu, dal zmrtvýchvstalý Ježíš své pokyny. Poučil je, aby děkovali a chválili Jehovu Boha mezi všemi národy, řka: „Jděte tedy, získávejte všechny národy za učedníky (dělejte ze všech národů učedníky; *Amer. stand. př.*), křtíte je ve jméno Otce [Jehovy] i Syna i Ducha svatého, učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám nařídil. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ - Mat. 28:19,20; *Žilka*. Luk. 24:44-49; Skutky 1:7,8.

35 Oslavený Ježíš Kristus vyvolil obzvláště apoštola Pavla k tomu, aby oslavil Jehovu Boha mezi všemi pohanskými národy; pravil o něm: „On jest má nádoba vývolená, aby nosil jméno mé před pohany i krále, i před syny Israelské.“ (Skutky 9:15) Jak druzí apoštolé tak i Pavel dali napřed Židům příležitost slyšet chválu Jehovovu a jeho království pod Kristem Ježíšem. Když Židé poselství to odmítli, pěl apoštol Pavel chválu Jehovovu mezi pohany a vyznával jeho jméno mezi nimi. Tím byli četní věřící z pohanských národů uvedeni do křesťanské církve.

36 Když Pavel obhajoval toto přivádění pohanů a doporučoval, aby byli křesťanským způsobem uvítáni, uvedl pro tento svůj postup biblické důvody. Citoval tekst ze Žalmu 18:50, jež se shoduje se Žalmem 57:10, a řekl: „že Kristus se stal služebníkem... aby stvrdil sliby dané praotcům, a také aby pohané velebili Boha pro jeho milosrdenství, jak je psáno: ‚Proto vzdám tobě chválu mezi pohany a budu zpívat žalmy jménu tvému. [Žalm 18:50] Dále pak se praví: ‚Radujte se, pohané, s jeho lidem‘; a dále: ‚Chvalte, všichni pohané, Pána‘, a ‚chvalte jej všichni národové‘.“ (Řím. 15:8-11; *Žilka*) Aby splnil citát ze Žalmu 18:50, musel oslavený Ježíš jakožto větší David vyslati své učedníky a fedrovati dílo oznamování Jehovy Boha mezi všemi pohanskými národy. Tam museli jeho učedníci jméno Boží chváliti, museli Bohu děkovati a jej vyznávat a tak všechněm nežidovským národům dát příležitost, aby slyšeli.

37 Nyní jsme na konci světa. Oslavený Ježíš Kristus řekl, že bude až do té doby se svými učedníky. Tak musí nyní opět fedrovati díkyvzdání a chválu Jehovy Boha mezi všemi národy v konečném a úplném

31) Jak volali svědci Jehovovi ke „své slávě“, aby se probudila?

32) Jak „probudili ranní zoru“ Ježíš Kristus a jeho ostatek?

33) Kde se rozhodl David zpívat, ke komu a jak?

34,35) Nakolik jednal Ježíš Kristus stejně v prvním století?

36) Jak hájil Pavel obrátence z národů pohanských?

37) Proč a jak musí Kristus dokonale splnit Zalm 57:10?

splnění Žalmu 18:50 a Žalmu 57:10. Proč pak nyní? Protože na konci časů pohanů v roce 1914 ustavil Jehova své království na nebesích a dosadil Krista jako vládnoucího krále na trůn, aby panoval uprostřed všech těch nepřátelských národů tohoto světa. Vypukla první světová válka, kterou uvedl v chod satan-dábel, projevuje tak svůj odpor proti nebeskému království: ostatek Kristův na zemi, svědci Jehovovi, byli zahrnutí takřka do podzemního úkrytu, kde zůstali celkem nečinní, pokud jde o vydávání veřejného svědectví pro Boží jméno a jeho království. Avšak v roce 1919 zabil je Jehova Bůh strachem a vyvedl je z jejich úkrytu ven k odvážnému a nebojácnému působení ve veřejnosti.* Zachoval je ne pro ně samotné, ale pro své vlastní jméno, a oni museli mu nyní děkovat mezi všemi lidmi a pěti jeho chválu mezi všemi národy. Pro ně rozbřeskl se předpověděný veliký „den Jehovův“ a oni se museli probudit a chválit Boha tím, že „kázali dobré poselství o království na celé zemi všem národům na svědectví“; Kristus Ježíš, větší David, musí pečovat o to, aby se to dělo, používá k tomu ostatek svých pomazaných následovníků na zemi.

38 Kristus Ježíš to činil po celou dobu od roku 1918, kdy přišel ke svému chrámu. Proto přišel Jehova více a více ve známost mezi všemi národy. Věrní údové ostatek zaujali svým díkůvzdáním a chválením četné lidi z těchto národů; ti pak dokázali svou dobrou vůli tím, že se zasvětili Bohu skrze Krista a stali se činnými druhy pomazaného ostatek v děkovaní, chválení a vyznávání jména Jehovova a jeho království. Ukázali, že jsou podobni Jonatovi, příteli Davidovu, který Davidovi pomáhal, bránil a povzruzoval jej. Za druhé světové války byli svědci Jehovovi, jak pomazaný ostatek tak i jeho druhové dobré vůle, v četných národech zahrnutí sice do podzemí, avšak tentokrát nikoli do nečinnosti. Když bylo po válce, mohli všichni zase vyjít na povrch, avšak pouze za určitým účelem, aby totiž konali vůli Boží vyznačenou v Žalmu 57. Jestliže od roku 1919 do konce druhé světové války vydali mohutné mezinárodní svědectví, pak zajisté mají dobrou příčinu, aby nyní vydali ještě větší mezinárodní svědectví ke chvále Jehovy Boha a jeho Krista. Mají k tomu příčinu tím spíše, protože veliký den spasení blíží se k svému konci vypuknutím konečné války v Armageddonu. Jakmile toto evangelium chválení a díkůvzdání bude kázáno všem lidem a národům, pak přijde závěrečný konec na tento svět a všichni ti, kteří patří k němu, nenajdou záchranu v konečné bitvě armageddonské.

39 Proč máme Jehovovi Bohu nyní děkovat a pěti mu chválu mezi všemi národy? Pro ty, kteří ho poznali a zakusili jeho spasitelnou moc, zní odpověď:

„Neboť veliké jest až k nebi milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakům pravda tva.“ (Žalm 57:11) Jeho milosrdenství a pravda, jeho dobrotivost a věrnost obklopuje a zahalují nás podobně, jako ovzduší obklopuje naši zemi na míle daleko. Jsou vyšší než to, co nazývají lidé milosrdenstvím, pravdou a věrností. Musí být oznamovány těmi, kteří takové projevy Boží přízně již zakusili. Musí být zvěstovány všem národům a všem lidem, neboť dosáhnouti spasení a vebítí Boha jest možno jenom tomu, kdo využije Božího milosrdenství, jeho pravdy a věrnosti.

40 Jedno víme: Uposlechneme-li tohoto božského příkazu a budeme-li Jehovovi Bohu děkovat i chválit ho jakožto nejvyššího panovníka nad svým životem i nad celým tvorstvem, setkáme se s velikým nepřátelstvím. Vyvolá to prudký odpor a další pronásledování. Avšak král Kristus Ježíš panuje uprostřed svých nepřátel. Jako vládl král David, jenž porazil nepřátelské národy a rozšířil mezi nimi chválu Jehovovu, tak bude postupovat i náš král Kristus Ježíš. Překoná odpor ke chvále Boží, i když nakonec bude nutno vybojovat válku v Armageddonu pro věčné ospravedlnění Jehovy Boha. Proto jsou naše srdce „posilněna“ a „hotova“ pěti chválu Jehovovu a jeho krále, ať už přijde cokoli, co on dopustí pro vyzkoušení naší věrnosti a ryzosti! Víme a pevně důvěrujeme, že přijde jeho čin ospravedlnění jeho universální svrchovanosti přede všemi národy a lidmi na zemi, a to brzy. Proto jdeme vpřed mezi všemi národy, děkujeme Bohu za jeho milosrdenství a pravdu a mocně pějeme jeho chválu a nikoli chválu lidí.

41 To činíce, modlíme se k Bohu, aby Jehova se ospravedlnil, a používáme k tomu slov, jež opakuje žalmista na konci svého žalmu: „Vyvyšš se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá!“ (Žalm 57:12) To učiní Bůh pro své ospravedlnění a nasadí tak korunu dokonalého úspěchu naší službě lásky, kterou ho každého času vebíme a veřejně mu děkujeme mezi všemi národy. Jděte proto odvážně dále a rozšiřujte zpěv k jeho chvále mezi všemi národy, modlíce se bez přestání: „Rač se povznést, Bože, nad nebesa, vebnost tvá nad veškerou zemi!“ - Žalm 56:12; *Hejčl.* SVa z 15. prosince 1947.

* Viz „The Watchtower“ z 1. ledna 1944, strana 6-8, odstavce 18-28.

38) Jaký následek mělo splnění Žalmu 57:10, a proč je to nyní naléhavé?

39) Jakou máme příčinu děkovat Jehovovi a pěti mu chválu?

40) Proč jdeme vpřed za zpěvu a bez strachu před odporem?

41) Co se modlíme, zatím co postupujeme s chvalozpěvy?

Znamení národům

„Vyjděte, vyjděte skrze brány, připravte cestu lidu, vyrovnajte stezku, vyberte kamení a vyzdvihněte znamení národům! Ejhle, Jehova (již) ohlašuje v končinách země.“ - Izaiáš 62:10, 11; *Hejčl.*

JEHOVA Bůh vydal v našem podivuhodném století rozkaz vyzdvihnouti znamení pro lidi všech národů. Více než sedmset let před začátkem našeho letopočtu předpověděl jeho prorok Izaiáš vztyčení tohoto znamení světaširého významu, a dnes je znamení to vztyčeno. Stává se viditelným stále více a více národům. Znamení je vyzdvíženo na vyvýšeném, na nápadném místě, aby se mohlo státi shromaždištěm těch, kteří hledají Boží panství, kam by se mohli dostavit jako loyální jeho poddaní a podporovatelé. V tomto „atomovém věku“, jenž se vyznačuje zřízením organizace Spojených národů, je lid všude pobí-

zen, aby se semknul okolo této mezinárodní organizace jakožto jedině zbývající naděje pro lidstvo. Její zastánci výstražně naznačují, že se buď uplatní Spojené národy anebo jinak že dojde ke zmatkům a k zániku civilisace. Podporuje Izaiášovo proroctví tuto výstrahu? Jest to tato mezinárodní organizace, kterou označuje prorok Izaiáš jako znamení, kolem něhož musí se seskupiti národové, chtějí-li býti zachováni a záchráněni? A jsou to budovatelé organizace Spojených národů, kteří vyzdvihli předpověděné znamení a tak

1) Které otázky vyžadují odpověď v tento den znamení a Spojených národů?

se stali lěmi, kdož splnili proroctví? Abychom mohli zodpovědět tyto otázky, je třeba poctivého zkoumání skutečností a textů Písma.

2 Proroctví o znamení, přeložené z hebrejštiny, zní v naší populární Kralické bibli takto: „Vejdětež, vejdětež branami, spravte cestu lidu, vyrovnejte, vyrovnejte silnici, vyberte kamení, vyzdvihněte korouhev k národům. Aj, Jehova rozkáže provolati až do končin země“ atd. (Iz. 62:10,11) Jiné, novější anglické překlady mluví též o „standartě pro lid“, o „praporeci“ anebo o „polním znamení“. Výrazem „korouhev“ nemáme rozumět něco, co by se rovnalo vlajce nebo praporeci v moderním smyslu toho slova, čemuž by se vzdával hold, pozdrav nebo jiné náboženské pocty. Jehova Bůh je to, jenž přikazuje, aby byla vyzdvížena tato tak zvaná „korouhev“ pro národy; a on zajisté nenařídí vztyčiti něco, co by porušilo jeho vlastní svatý rozkaz: „Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí. Nebudeš se jim klanět, ani jich ctíti. Neboť já jsem Jehova Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne, a činícei milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují, a ostříhají přikázání mých.“ - 2. Mojž. 20:4-6.

3 Výrazem „korouhev“ nemáme též rozumět něco, co by se podobalo standartám starých národů jako Egypt, Asyrie a Řím. Ty bývaly spojeny s modloslužebnými obyčejí. Jeden naučný slovník* nám praví: „Spisovatelé starých dob přičítali vynález korouhvi starým Egypťanům a mají v tom pravděpodobně pravdu, neboť Egypťané měli jako první organisovanou vojenskou moc, o které víme... Diodorus sděluje, že egyptské korouhve pozůstávaly z podoby zvířete na hrotu kopí. Na egyptských sochách a obrazech najdeme i jiné korouhve, ... Někdejší asyrské korouhve byly hlavně dvojího druhu - jedna byla tyč s koulí nahoře a s praporem, druhá s podobou osoby, pravděpodobně nějakého božstva, jež stála na jednom nebo dvou býcích a napínala luk. První způsob byl pravděpodobně spojen spíše s účely náboženskými než vojenskými, neboť takové korouhve našly se před oltáři... Staří Řekové užívali za korouhev kus výzbroje na konci kopí; ... Řečtí národové nosili též sošky svých ochranných bohů anebo jejich zvláštní symboly na konci kopí. Někteří tam měli prostě jen začáteční písmeno svého národa.“

4 Pokud jde o Římany, praví nám *Encyclopaedia Britannica*, jedenácté vydání z roku 1910, svazek 10, pod „Vlajka“ toto: „Římské korouhve byly střeženy s náboženskými poctami v římských chrámech a úcta, kterou tento národ vzdával svým standartám, byla v poměru k jeho převaze nad ostatními národy ve věcech válečného úspěchu. Nebylo řídkým zjevem, že vojevůdce dal rozkaz uvrhnouti korouhev do řad nepřátel, aby své vojáky podnítil k útoku a k vypjetí všech sil ve snaze dobýti zpět to, co jim zřejmě bylo nejsvětější na zemi. Římský voják přísahal při svém polním znamení.“ „První prapory měly téměř náboženský charakter. V Bedově líčení rozmluvy mezi pohanským králem Ethelbertem a římským misionářem Augustinem praví se o průvodcích tohoto posledního [Augustina], že nesli praporece, na nichž se skvěly stříbrné kříže. Národní korouhev anglická - červený kříž svatého Jiří - byla po staletí korouhvi náboženskou. Vskutku se zdá, že vždy byla vyhledávána pomoc náboženství, aby se národním vlajkám dostalo

zdání svatosti, a původ mnohých takových praporů lze nalézt ve svaté korouhvi, jako tomu je na příklad u francouzské auriflammy a u dánského danebrogu... Vilému Dobyvateli poslal standartu papež, a první angličtí králové bojovali pod korouhvemi Eduarda Vyznavače a svatého Edmunda; smíšené kříže svatého Jiří, Ondřeje a Patricka tvoří pak stále ještě národní znak spojených království Anglie, Škotska a Irska, pro kteréžto země byli jmenováni světci zvláštními patrony.“

5 Pokud jde o římskou modloslužbu před vojenskými korouhvemi Říma, citujeme náboženského spisovatele z druhého století, Tertulliana z Karthaga v severní Africe. Ve svém podání k pohanské římské vrchnosti, zvaném *Apologeticus*, jímž odmítá falešná obvinění křesťanstva, praví v 16. kapitole na straně 162 (anglické vydání): „Veškeré náboženství římského vojenského tábora spočívalo takřka jen v tom, že se vzdávaly pocty standartám; při standartách se přísahal a standartám se dávala přednost před všemi ostatními bohy.“ Zvláštní takový případ, kdy římslí vojáci vzdávali náboženské pocty svým standartám a tak je zbožňovali, uvádí věhlasný židovský dějepisec Josephus; líčí událost, jež se sběhla po založení požáru v chrámě jerusalemském. Proti přání a rozkazu svého velitele Tita zapálili římslí vojáci chrám desátého dne měsíce ab (pátého měsíce) roku 70 po Kr. V knize 6 „Války židovské“, v šesté kapitole, píše Josephus: „Povstalci prchli do města, chrám a celé jeho okolí stály v plamenech. Tu vnesli Římané své orly [standarty] do chrámu, postavili je před východní bránu [jež byla v blízkosti oltáře], obětovali jim a s radostným křikem provolali Tita imperátorem.“ Z toho vidíme, co bylo původem zdravení praporu.

6 Nuže, používali Židé čili Israelité v biblických dobách standarty ve svém táboře a ve své vojenské organizaci? Bible vypráví, že měli něco, čemu říkali *degel*, což anglická bible překládá slovem *standarta*, Kralická bible pak střídavě slovy *korouhev* a *praporec*; dále měli něco, co nazývali *ohth*, což je v angličtině přeloženo slovem *znamení*, v Kralické bibli pak slovem *praporec*. Na poušti, kterou museli táhnouti z Egypta do zaslíbené země, tábořilo dvanáct kmenů Israele ve čtyřech velikých oddílech okolo svatého stánku úmluvy; při čemž každý oddíl sestával z tří kmenů. Každý kmen pocházel od společného otce čili hlavy kmene. Každý oddíl o třech kmenech měl svůj vlastní *degel* (*korouhev*), který musel býti značně veliký, aby jej mohl viděti lid všech tří kmenů, kteří šli za ním. A pak měl každý kmen svůj *ohth* (*praporec*), jenž byl nepochybně menší, neboť nesloužil tak velikému počtu osob. Pro celý israelský tábor byly tedy čtyři *degely* (*korouhve*) a dvanáct *ohth* (*praporců*). Ty všechny sloužily k udržování pořádku v táboře a za pochodu, aby členové každého oddílu i každého kmene zůstali pohromadě a aby znali svá místa v táboře a na pochodu.

7 Ze zprávy ve 4. Mojžíšově 1:52 a 2:1-34** vidíme, že ve čtyřech oddílech, jež se seřazovaly okolo stánku úmluvy, byly čtyři *degely* (*korouhve*) přikázány vedoucím kmenům Juda, Ruben, Efraim a Dan. (Viz též 4. Mojž. 10:14, 18, 22, 25) Nevíme, jak vlastně

** „I budou se klásti synové Izraelští, jeden každý v ležení svém, a jeden každý pod praporcem svým (*degel*, angl. b: *standarta*), a po houfech svých. Mluvil také Jehova.“ (Pokračování poznámky na následující straně pod čarou.)

2 Co nesmíme rozumět „znamení“?

3,4) S čím byly spojeny korouhve národů ve starověku?

5) Jak jednání Římanů zjevuje nám původ zdravení vlajky?

6,7) Jaké korouhve měli Israelité, a za jakým účelem?

*) McClintock & Strong's Cyclopaedia, sv. 9, pod „standarta“.

vypadal oddílový *degel* či korouhev, nevíme nic o jeho tvaru a velikosti. Staří židovští rabíni vyjádřili o tom různé myšlenky, to však jsou pouhé dohady, na něž není spolehnutí. Za bitvy shromažďovaly se kmeny okolo svých korouhví a pochodovaly pod nimi. Používali jich též v zájmu organizace, pořádku a jednoty; na-prosto jim však neprokazovali nijakých náboženských poct, nezdravili je obřadně a neklaněli se jim modlářsky. Kdyby tak byli činili, byli by porušili druhé z desatera přikázání Jehovových.

CO VYZDVIŽENO A KDE?

8 U Izaiáše 62:10 zmíněná tak zvaná „korouhev“, jež podle tohoto proroctví má být vyzdvižena, je něco jiného než *degel* čili korouhev v ležení Israelitů. Prorok jí dává jiné jméno (*nehs*), což znamená něco vyzdviženého. Bylo to něco, co bylo postaveno na vyvýšeném místě, kde to stálo samo a padalo do očí, takže to bylo možno viděti zdaleka, jak to vysvítá z Izaiáše 30:17. V tomto verši praví Jehova Bůh nevěrným Israelitům, kteří jej opustili a šli o pomoc do Egypta, že jejich nepřítel je snadno obrátí na útěk: „Ze strachu před pěti (všichni) budete prchat, dokud z vás nebude jakoby žerď na vrchu hory a jakoby vlajka (*nehs*) na pahorku.“ - *Hejčl*.

9 Tato vlajka (*nehs*), anebo v anglickém překladu „signál“ neboli „znamení“, mohla být prostě jen žerď anebo kůl, na jehož vrcholu bylo něco upevněno nebo z něhož něco viselo, co se ve větru třepotalo a dávalo tak znamení aneb telegrafické poselství těm, kteří to zdaleka viděli. Na příklad: ve čtyřicátém, posledním to roce svého putování na poušti začali Israelité naříkati pro své nesnáze a strádání. Chtěje vytvořiti prorocký obraz nám dnes pro poučení, poslal Bůh mezi ně hady, jejichž uštknutím četní Israelité zemřeli. Když pak volal lid k němu o vysvobození, pravil Jehova k Mojžíšovi: „Udělej měděného hada a vztýč jej na žerdi [*nehs*]; kdo jsa uštknut naň pohlédne, zůstane živ. Učinil tedy Mojžíš měděného hada a vztýčil jej na žerdi [*nehs*]; když naň uštknutí pohlédali, uzdravovali se.“ - 4. Mojž. 21:5-9; *Hejčl*.

10 Tento had na žerdi představoval toho, jenž byl poslán s nebe, aby se stal obětí za náš hřích, totiž Ježíše Krista jakožto člověka. On sám nám to řekl ve své rozmluvě s Nikodemem: „A jakož Mojžíš povýšil hada na poušti, takť musí povýšen býti Syn člověka, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3:14, 15) Kristus Ježíš byl tak symbolicky spojen se „signálovou“ žerdí, což znázorňuje, jak měl býti postaven na oči jako spasitel lidstva. Všichni, kdož umírají pro hřích a pro zatracení, musí vírou k němu vzhlednouti a přijmouti jej, aby byli Jehovou osvobození od hřichu, zatracení a smrti. Jestliže však své oči a své srdce od něho odvrátíme, reptajíce a stanouce se neposlušnými a nevěrnými, pak nám nezbyvá jiné prostředku spasení, ale čeká nás již jen záhuba. Apoštol Pavel varuje nás před tím slovy: „Ani nepokoušejme Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a zahynuli od hadů. Ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a zahynuli od zhoubece. Toto pak všecko událo se jim předobrazně, napsáno však bylo k výstraze pro nás, na něž připadla doba poslední.“ - 1. Kor. 10:9-11; *Sýkora*.

11 Že signál nebo znamení [*nehs*] bylo něco vyvýšeného nebo vyzdviženého a pevného, ukazuje se nám ve spojení s bitvou v Rafidim, když Israel putoval pouští. Israelité byli napadnuti bezbožnými Amalechity. Pod vedením Jozuovým vytáhli do boje proti útočníkům. Prorok Mojžíš přihlížel s vrcholku pahorku, a protože na znamení vítězství držel ruce až do konce

bitvy vzhůru, dal Pán Bůh Israelitům vítězství a Amalechity nadobro porazil. Podle *Amerického překladu* zní tato zpráva takto: „Potom řekl Pán Mojžíšovi: „Zapiš to na památku do knihy a vštěp to do uší Jozuových; neboť nadobro vyhladím památku Amalechovu zpod nebe.“ Vystavěl pak Mojžíš oltář a nazval jej Yahveh-nissi [Pán je mou korouhví]. „Neboť ruka je pozdvižena proti trůnu Páně.“ pravil, „Pán bude válčiti s Amalechem od pokolení do pokolení.““ - 2. Mojž. 17:14-16.

12 *Americký překlad* vysvětluje, že slovo „nissi“ znamená „moje korouhev“,** jakoby slovo to bylo utvořeno z hebrejského *nehs* s připojením koncovky osobního zájmena „moje“. Avšak latinská Vulgata a podle ní pořízený římskokatolický překlad Hejčlův znějí zde jinak, totiž: „Vystavěl pak Mojžíš oltář a nazval jej „Jehova jest mé povýšení“*** (2. Mojž. 17:15) Řecká Septuaginta, nejstarší to překlad hebrejských Písem, rozumí slovem „nissi“† něco, k čemu lze utéci, a proto překládá tento verš opět jinak, totiž: „A vystavěl Mojžíš Pánu oltář a nazval jeho jméno „Pán mé útočiště“: Neboť tajemnou rukou vede Pán válku proti Amalechovi do všech pokolení.“ (2. Mojž. 17:15, 16, LXX podle překladu Bagsterova; též Thomson) Zda Mojžíš vystavěl oltář na vrcholku pahorku, z něhož přihlížel bitvě, se nám nepraví, je to však pravděpodobné. Bylo to něco vyzdviženého nebo vyvýšeného, něco pevného, stabilního, a neslo to jméno Jehovy. Vyvýšeného, jemuž se obětuje oběť vysvobození. Oltář nezobrazoval Jehovu samotného, byl však nicméně označen jeho jménem a obracel pozornost k němu jako k Vyvýšenému, k Nejvyššímu, a k našemu útočišti před úhlavními nepřáteli, kteří neoprávněně útočí na Jehovův zasvěcený lid.

13 Vzhledem k uvedeným skutečnostem neměli bychom si tedy ve svých myslích vytvořiti nesprávný obraz, když Jehova u Izaiáše 62:10 rozkazuje připravit cestu, vybrati kameny úrazu a vyzdvihnouti zna-

va k Mojžíšovi a Aronovi, řka: Synové Izraelští klásti se budou jeden každý pod korouhví [*degel*] svou, při praporci [*ohth*] domu otců svých; vůkol stánku úmluvy opodíl klásti se budou. Tito pak rozbijí stany k východní straně: Korouhev [*degel*] vojska Judova po houfech svých... Podle něho pak položí se pokolení Izachar... Pokolení Zabulon... Korouhev [*degel*] vojska Rubenova klásti se bude ku polední po houfech svých... Podle něho pak položí se pokolení Simeonovo... Potom pokolení Gád... Potom půjde stánek úmluvy s vojskem levitů uprostřed všeho vojska. Jakýmž pořádkem klásti se budou, takovým potáhnou, každý v svém šiku pod korouhví [*degel*] svou. Korouhev [*degel*] vojska Efraimova po houfech svých bude k západu... Podle něho pak položí se pokolení Manasesovo... pokolení Benjaminovo... Korouhev [*degel*] vojska Dan bude k straně půlnoční, po houfech svých... Podle něho položí se pokolení Aser... za nimi pokolení Neftalimovo... nazad [vzadu] potáhnou při praporcích [*degel*] svých. I učinili synové Izraelští všecko, jakž přikázal Jehova Mojžíšovi, tak rozbíjeli stany při korouhvích [*degel*] svých, a tak táhli jeden každý po čeledích svých a po domech otců svých [každý kmenový dům se svým *ohth* neboli praporcem].“ - 4. Mojž. 1:52 a 2:1-3, 5, 7, 10, 12, 14, 17, 18, 20, 22, 25, 27, 29, 31, 34.

***) Slovo standarta pochází ze staroněmeckého slova „stantan“ ve významu „státí“ a vztahuje se na upevněnou žerď, na které je připevněn nějaký předmět anebo jiná žerď.

****) V domnění, že hebrejské slovo je odvozeno od „nahs-sás“, to jest „vztýčiti, vyzdvihnouti“.

†) Jakoby pocházelo od hebrejského slova „nuhs“, jež znamená „utíkat“.

8, 9) Kterých skutečností měli bychom dbáti ohledně „znamení“ čili „nehs“?

10) Co to znamenalo, že Mojžíš povýšil hada na žerdi?
11, 12) Co nám ukazuje oltář „Jehova-nissi“ ohledně znamení?

13) Který nesprávný obraz neměli bychom si vytvořiti o Izaiáše 62:10?

mení (*nehs*) pro lid. Neměli bychom mysliti na vlajky, praporec, korouhve, standarty nebo polní znamení dneška, jež nesou praporečníci nebo nosiči barev v čele pochodujících kolon, při čemž kráčejí všichni pochodující po vyrovnané, kamenů zbavené cestě, kamkoliv je praporečník vede. Znamení (*nehs*) nebylo nesené, nýbrž stálo pevně, nehnutě. Nebylo vyzdvíženo uprostřed cesty, nýbrž na vynikající výšině. A lid nenásledoval znamení za cílem, k němuž toto bylo nesené, ale shromažďoval se okolo pevně stojícího znamení na hoře, přicházející k němu ze všech směrů. Cesta byla ve skutečnosti připravena za tím účelem, aby vedla lidi ke znamení.

KOMU JE DÁN ROZKAZ A KDY?

14. Jehovův burčující rozkaz je zřejmě voláním vyzývajícím shromáždit se; avšak ke komu se obrací a kdy? Odpovědi na tyto otázky se nám zjevují, uvážíme-li, že jde o část proroctví o znovuvýstavbě a o znovuzřízení lidu Jehovova, jenž je s ním ve smlouvě konati jeho vůli. Proroctví to mělo tudíž předběžné, malé, předobrazné splnění na někdejším vyvoleném lidu Božím, na Israelitech, v době kdy země Judská a Jerusalema ležely po sedmdesát let opuštěny, zatím co Židé chřadli ve vyhnanství v zajetí cizí země babylonské. V našich dnech, zejména od roku 1919, děje se větší a konečné splnění na oddaném lidu Božím, jenž je s ním ve smluvním poměru. Prorocký rozkaz je tudíž Božím zaslíbením, že jeho lid, když byl zaslouženě zakusil nemilost Pána a dostal se do babylonského zajetí, bude opět uveden zpět do Bohem mu dané země a znovu se bude těšiti přízni Boží. Z té příčiny podává překlad Moffattův, maje na zřeteli návrat Israelitů z vyhnanství, Jehovův rozkaz těmito slovy: „Vyjděte branami, vyjděte ven a připravte vračejícím se vyhnancům cestu, urovnejte silnici, odstraňte kameny; dejte znamení národům... Věčný provolal až do končin země: Řekněte občanům Siona, že osvoboditel jejich přichází, přinášeje s sebou svou mzdu, přinášeje svou odměnu.“ - Iz. 62:10, 11.

15. Obraceje se k Jerusalemu, jenž má býti znovu vybudován a má se státi slávou Jehovy Boha na celé zemi, mluví Pán Bůh o blahobytu, jemuž se má těšiti jeho znovuzřízený lid, užívaje správně ovoce svého úsilí a své práce, a praví: „Přisáhlťe Jehova skrze pravici svou a skrze rámě síly své, řka: Nikoli nedám obilí tvého více za pokrm nepřítelům tvým, aniž pítí budou cizozemci vína tvého, o němž jsi [ty, Jerusaleme] pracoval. Ale ti, kteříž je shromažďují, budou je jísti a chváliti Jehovu, a kteříž je sbírají, budou je pítí v síncích svatosti mé.“ (Iz. 62:8, 9) To prozrazuje, že Jehovova svatyně čili jeho chrám má býti obnoven a v zemi že má býti znovu zavedeno jeho uctívání. Potom přijde Jehova skrze zastupujícího jej posla, skrze Mesiáše, ke svému chrámu a očistí svůj lid od veškeré nečistoty babylonského uctívání. Pro věrnost svého lidu v pravém uctívání Boha nepřipustí Jehova, aby nepřátelé jej rušili v jeho blahobytu anebo aby jej oloupili o ovoce jeho úsilí ve službě Boží. - Mal. 3:1-5, 10-12.

16. Rozkaz vyjítí branami a připravit cestu lidu jest dán zajatým Božího lidu v Babyloně na konci sedmdesátiletého zpusťování a vylidnění země Judské a Jerusalema. Prikazuje se jim, aby vyšli branami Babylona,* ven z tohoto města, neboť podle proroctví Izaiáše a Jeremiáše je Babylon zavržen zkaže, a kdo hledá Boží přízeň, jeho ochranu a jeho zachování, měl by jej opustiti. - Izaiáš, kap. 13, 46, 47; Jeremiáš, kap. 50 a 51.

17. Tehdy nebyla zvláště vystavěna doslovná silni-

ce, nebyla nasypána, urovnána a očištěna od kamenů, aby israelští zajatci se mohli pohodlně vrátit z Babylona čtyři měsíce trvajícím cestou na místo Jerusalema v zemi Judské. Cesta byla jim však otevřena a putování po ní usnadněno výnosem dobyvatele Babylona, krále Cýra, Boží duch čili účinná jeho síla působila na Cýra a přiměla jej, aby nařídil svobodu pro israelské zajatce v Babyloně, aby se mohli vrátiti na staré místo Jerusalema a znovu budovali chrám Jehovův. Za tím účelem jim vrátil veškeré chrámové nádoby a nářadí, ukradené kdysi Babylonec, a dovolil ba i vybízeli, aby byly dávány příspěvky na dílo znovuvýstavby uctívání Jehovy Boha. Vůdcové Israelitů, jako místodržitel Zorobábel a velekněz Jesua, spolupůsobili s králem Cýrem, a lid dal příspěvky těm, kteří se vraceli k dílu výstavby chrámu. To vše přispělo k tomu, aby byla cesta Israelitům usnadněna, a výnosem královým byly odstraněny překážky a odpory, které by jim nepřátelé mohli klásti do cesty, aby jim zabránili v uskutečnění jejich dobrých úmyslů a snah.

PEVNÉ ZNAMENÍ ROZPOZNÁNO

18. Co tedy bylo ono pevné znamení čili signál, jenž byl vzlyčen aneb vyzdvížen pro národy a jenž se stal cílem, k němuž Israelité a lidé dobré vůle mohli směřovati a k němuž mohli obrátiti své úsilí? Byl to Jerusalema obnovený na vrcholu hory jako město velikého krále Jehovy, v němž by vládl jeho viditelný zástupce a v němž by úřadoval jeho oficiální velekněz u oltáře znovuzřízeného chrámu. Z té příčiny praví se ve verších předcházejících tento rozkaz, vzlyčiti pevné znamení, aby bylo signálem pro národy: „Na zdech tvých, Jerusaléme, postavím strážné, kteříž přes celý den i přes celou noc nikdy nebudou mlčeti. Kteríž tedy připomínáte Jehovu, nemlčtež, a neďávejte jemu pokoje, dokudž neutvrdí, a dokudž nezpůsobí, aby Jeruzalém byl slavný na zemi.“ - Izaiáš 62:6, 7.

19. Někdejší splnění v malém dělo se od jara roku 537 př. Kr. a je dobrou zárukou, že velkolepější a dokonalé splnění nastane v našich dnech: zároveň nám pomáhá, abychom toto konečné splnění proroctví poznali a pochopili. Proroctví splnilo se v malém napřed na lidu israelském, k němuž pravil Bůh skrze Izaiáše: „Vy svědkové moji jste, praví Jehova, a služebník můj, kteréhož jsem vyvolil.“ (Iz. 43:10) A úplné splnění proroctví děje se na svědcích Jehovových dnes. Za první světové války 1914-1918 byli zasvěcení svědci Jehovovi, kteří kráčejí v šlépějích Ježíšových, pronásledováni, vězněni, zabíjeni a uvedeni obecně ve stav strachu a omezení; případy, konfiskace a základy bylo jejich svědecké dílo pustošeno. To odpovídá zpusťování země Judské a Jerusalema a odvláčení Israelitů do babylonského zajetí.

20. Po skončení první světové války v listopadu 1918 měl Jehova Bůh slitování se svými věrně smýšlejícími svědky, kteří byli ve stavu zajetí. Napřesrok, na jaře 1919, začal svou theokratickou organizaci

* Stará řecká Septuaginta praví sice „mými branami“ a zní tedy takto: „Vyjděte mými branami a připravte cestu pro můj lid a odhďte kameny s cesty; vyzdvihněte [pevné stojící znamení nebo signál] pro pohany.“ (LXX. Bagster, Thomson). Zde však lze výraz „mými branami“ chápati jen tak, že tyto označují Boží opatření, skrze které lze uniknouti z Babylona, totiž jeho pravdou a pravým uctíváním.

14) Na kom se splňuje Izaiáš 62:10, a kdy?

15) Co ukazují předcházející dva verše (Iz. 62:8, 9)?

16, 17) Proč vyjítí branami, a jak připravit cestu?

18, 19) a) Co bylo ono znamení při splnění v malém? b)

Na kom a po čem splňuje se proroctví ve velkém?

20, 21) Z čeho vyšli a jak byla připravena cesta?

na zemi znovu oživovati. Skrze ní poslal svým zajatým svědkům rozkaz, aby vyšli ze stavu poroby ve Velikém Babyloně, v ďábově organizaci, jež se skládá z náboženství, obchodu a politiky, aby vyšli ze stavu zajetí, do kterého je přivedl strach z lidí a ohledy na lidské tradice. Museli opustiti Babylon a jako svobodní křesťané se vrátiti do theokratické organizace a opět se ujmouti uctívání Jehovy Bona jeho organisovaným způsobem a podle jeho pokynů. To museli činiti otevřeně, nespoutáni strachem z lidí a otrockou poddaností tomuto světu.

21 Jeho viditelnou theokratickou organizací, organisovaným úsilím a spoluprací jeho lidu pod Kristem byla tak pro ně upravena cesta, aby se mohli vrátiti na své pravé místo v poměru k Bohu a ke své pravé svobodě v uctívání a ve službě Boží v jeho duchovním chrámu. Kameny, to jest kameny úrazu, které brzdily pokrok v důsledku falešných nauk, náboženských tradic, netheokratických metod atd., byly odstraněny s cesty, aby bylo lze snadněji a rychleji postupovati. Nato vytáhli svědci Jehovovi, to jest pomazaný jejich zbytek, od roku 1919 vylomenými branami novodobého Babylona. Vypochoďovali ven do Bohem jim dané svobody a začali jíti cestou, jež byla postupně naspávána a očišťována od naskytujících se překážek.

22 K jakému cíli směřovali svědci Jehovovi od roku 1919? Bylo jim určeno, aby bezúčelně nechodili a aby vše, co podniknou, bylo zmařeno, aby se nikam nedostali tak jako je to u náboženských, obchodních a politických vůdců křesťanstva? Prokázali se i oni jako nespolehliví vůdcové, k nimž bylo by pošetilé a nebezpečné se připojit a jíti s nimi? Nikterak! Svědci Jehovovi znají své určení, neboť Jehova Bůh jim je označil. Vidí svůj pozeňnaný cíl jasně před sebou. Jest to ono pevné znamení nebo signál, jež nařídil Jehova Bůh před dávným časem svým proroctvím vyzdvihnouti pro národy v těchto osudných dnech. A co je toto znamení, jež musí býti vyzdvíženo pro všechny národy, kteří se snaží osvoboditi od tohoto babylonského světa a usilují o blahobyt, pokoj, jednotu a o čisté uctívání pravého a živého Boha? Tímto velikým, vyzdvíženým a vynikajícím znamením je *Jehovův vládnoucí král, Kristus Ježíš!* On je velikým znamením čili signálem (*nehs*), okolo kterého se shromažďují jednotně na celé zemi všichni svědci Jehovovi, kteří jsou vysvobození z Babylona. Okolo něho jakožto Jehovova „nejvyššího kněze podle řádu Melchisedechova“ zabýváme se jednotlívým uctíváním Nejvyššího, Jehovy Boha. Ježíš Kristus, slavné znamení, stojí na vynikajícím vrcholu hory Sion, to jest zřízeného království Božího. Tam nyní vládne uprostřed svých nepřátel, aby ospravedlnil Jehovovo právo na universální svrchovanost a aby pozeňnal lidem dobré vůle ze všech pokolení a národů země. (Zjev. 14:1) Spojme se všichni, abychom jej chvalozpěvy vyvyšovali!

23 Nyní je „ten den“, o němž pravil Jehova dále svým prorokem Izaiášem: „Stane se v ten den, že kořen Jesse, jež bude státi jako znamení [*nehs*] národům - k němu se budou utíkatí národové, a místo jeho odpočinku bude slavné. V ten den vztáhne Pán [Jehova]* ještě jednou ruku svou, aby znovu dobyl zbytek, jež pozůstal z jeho lidu, z Asyrie a z Egypta, z Pathros a z Etiopie, z Elam a ze Sinear [Babylon], z Emat a od přímoří. Vyzdvihne znamení [*nehs*] národům a shromáždí zahnané z Israele; a rozptýlené dcery Judovy shromáždí ode čtyř stran země. Všechna řevnivost Efraimova zmizí, a nepřátelé Judovi zahynou; Efraim nebude záviděti Judovi, a Judá nebude sužovati Efraima. Ale vrhnou se“ na

své společné nepřátele. - Izaiáš 11:10-14; *Americký překlad; Moffatt.*

24 Toto proroctví stanoví, že král Ježíš Kristus je velikým znamením vyzdvíženým pro národy, neboť on je synem Davidovým a vnukem Jesse (nebo Izai) podle těla. Byl dokonce předstíněn králem Davidem samotným, jež byl přímým synem Jesse. Avšak Ježíš Kristus je více než pouze vnukem nebo potomkem Davidova otce Jesse podle těla. Je „kořen Jesse“, neboť hlavní příčina, proč bohobojný Jesse a jeho syn David přišli na svět, měla svůj kořen v Božím zaslíbení, že má býti vytvořen Mesiáš čili Kristus. Proto sloužili Jesse a David jako kmenoví předchůdci tohoto Mesiáše čili Krista; a jelikož David byl přímým synem Jesse, proto byl použit jako prorocký předobraz Ježíše Krista. Avšak Ježíš Kristus je „kořen Jesse“ ještě i v daleko významnějším smyslu, neboť zemřel za Jesse a za všechny bohobojné věrné lidi, Jesseova naděje na opětný život je tedy zakotvena v Ježíši Kristu, který ve stanovený čas vzkřísil Jesse i Davida z mrtvých. Ve shodě s tím mluví oslavný Ježíš sám o sobě jako o životodárném „kořenu“, řka: „Já Ježíš poslal jsem anděla svého, aby vám svědčil o těchto věcech v církvích. Já jsem kořen a rod Davidův, a hvězda jasná a jitřní.“ (Zjev. 22:16) On jest „lev... z pokolení Judova, kořen Davidův“-Zjev.5:5

EJHLE, PŘIŠEL!

25 Že znamením je Jehovův pomazaný, vládnoucí král, Mesiáš, to vysvětluje z dalších veršů, jež následují po rozkazu signalisovati národům. Čteme tam: „Aj, Jehova provolal do končin země: Rcete dceři Sionské: Aj, spasení tvé přichází; aj, mzda jeho s ním, a odměna jeho před ním. I nazvou je lidem svatým, Vykoupenými Jehovovými; a ty [Sione nebo Jerusaleme] budeš nazván Hledaný, Město nikoli opuštěné“ - nové to jméno anebo označení pro Jehovovu theokratickou organizaci. (Iz. 62:11,12; *Amer. stand. překl.*) Za vedení neomylného ducha Božího se nám bezpečně ukazuje, že tento tekst se nevztahuje na nikoho jiného než na Jehovova velikého posla, jež přichází ke chrámu, kde se odbývaly korunovace israelských králů, totiž na Ježíše Krista. V tomto případě, kdy bible pro nás vykládá proroctví, předvádí se nám předběžné čili malé splnění proroctví. To nastalo v době, kdy vjel Ježíš na dotud neježděném oslátku na jaře roku 33 do Jerusalema a kdy doprovázející jej zástupy lidu zdravily „Hosanna synu Davidovu“ a velebily „království otce našeho Davida, kteréž přišlo ve jménu Páně“. - Mar. 11:7-11; Luk. 19:35-38.

26 Inspirovaný apoštolský pisatel Matouš nám praví, že tehdy se splnilo Izaiášovo proroctví. Matouš mluví o přípravách k tomu, aby mohl Ježíš po někdejších způsobu israelských králů vjeti cestou k chrámu do svatého města, a praví pak: „Toto se pak všecko stalo, aby se naplnilo povědění skrze proroka, řkoucího: Povězte dceři Sionské: Aj, král tvůj běře se tobě tichý, a sedě na oslící, a na oslátku té oslice.“ (Mat. 21:1-5) Apoštol Jan nám rovněž praví, že zde šlo o splnění proroctví, řka: „I dostav Ježíš oslátka, vsedl na ně, jakož psáno jest: Neboj se, dcero Sionská,

* Podle 18 starých hebrejských rukopisů je toto jedno ze 134 míst, kde židovští opisovatelé čili „sopherim“ nahradili v tekstu dřívější slovo „Jehova“ slovem „Adonai“.

22) Co je a kde je znamení, k němuž směřovali?

23) Co bylo o znamení předpověděno u Izaiáše 11:10-14?

24) Koho označuje ono proroctví jako znamení?

25) Jak je označeno znamení ve verši 11, jež následuje po tekstu u Izaiáše 62:10?

26) Jak poukazují Matouš a Jan na splnění tohoto proroctví?

aj, král tvůj běře se, na oslátku sedě. Tomu pak nesrozuměli učedníci jeho zprvu, ale když oslaven byl Ježíš, tedy se rozpomenuli, že to psáno bylo o něm a že jemu to učinili.“ (Jan 12:14-16) Zde spojují apoštolé Matouš a Jan prorocství Izaiášovo s prorocstvím Zachariášovým 9:9, jež rovněž je prorocstvím o království a zní: „Plesej velice, dcerko Sionská, prokřikuj, dcerko Jerusalemská! Neboť aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.“ To se stalo tři a půl roku po Ježíšově křtu a po jeho pomazání duchem Božím za krále, čímž se stal královským dědicem smlouvy pro království, jež byla uzavřena s jeho praotcem Davidem. Po svém vjezdu do svatého města odebral se Ježíš do chrámu a vyčistil ho.

27 Tato zpráva o splnění prorocství ukazuje, že král Ježíš Kristus je onen předpověděný, kterého dal Jehova k užítku dcery Sionské ohlásiti až do končin země. „Aj, Spasitel tvůj běře se, aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho před ním.“ On je ten, jenž přinese spasení Jehovovo všem, kteří mu projeví víru a věrnost; on jest Jehovou ustanoveným soudcem a vykonavatelem rozsudku. On je znamením vyzdviženým pro národy, a proto dá to Jehova ohlašovati až do končin země, aby slyšeli všichni národové a aby se všichni pokorní věřící shromáždili k tomuto znamení, jež stojí na vrcholku Siona, na zřízeném království Božím. On je pro všechny takové znamením, jež je má přilákat, aby jednomyslně zaujali postavení na straně Jehovova království pod vládou Kristovou. Vyzdvižení tohoto pevného znamení neboli signálu označuje začátek velkého shromažďování lidí ze všech končin země na podporu dlouho očekávaného království.

28 V konečném splnění Izaiášova prorocství je Jehova dnes veliký nejvyšší panovník, jenž vyzdvihuje signál. Jehova jej nechává státi v moci na vrcholu vzneseného království čili hlavní organizace, zobrazené horou Sion za starých dob. Toto vyzdvižení znamení stalo se v roce 1914, kdy vytvořil Jehova Krista Ježíše jako úřadujícího krále a dosadil ho v nebi na trůn. To nám bylo předpověděno symbolickou mluvou ve Zjevení 12:1-5, kde čteme: „Na nebi se objevilo veliké znamení: žena [představující matku-organizaci Sionskou] oděná sluncem, pod nohama měsíc a na hlavě věnec z dvanácti hvězd. Byla těhotná, křičela v bolestech a mukách před porodem... I porodila syna, chlapce, jenž má pásti všechny národy železným prutem. Její dítě bylo uchváčeno k Bohu a k jeho trůnu.“ (Žilka) Toto narození mužského dítěte ze symbolické ženy Sion znázorňuje vytvoření Ježíše Krista jako vládnoucího krále, kterýžto Boží počín vede k narození Božího království pod Kristem.

29 Politické národy a vlády země jsou naplněny duchem draka, onoho starého hada, satana-dábla, a stejně jako on neradují se z narození království, ale rády by je zničily. Toto podivuhodné znamení v nebi znamená pro ně konec starého světa a je provázeno strastmi pro satanovu organizaci, pro její národy a království. Proto truchlí a nařikají a pronásledují svědky Jehovovy, kteří obrazení pozornost na toto znamení a na jeho význam. Ježíš předpověděl žal a hněv národů nad tímto znaméním na nebi a prorokoval též shromažďování věrného ostatku svých následovníků ze všech končin země v době kdy se toto znamení objeví. Ve svém prorocství o konci světa pravil o tom: „Mocnosti nebeské [mocnosti satanovy] se zachvějí. Tehdy se zjeví znamení Syna člověka na nebi, tehdy budou nařikati všechny kmeny země a spatří Syna člověka přicházeti na nebeských oblacích s velikou mocí a slávou. I vyšle své anděly s hlučným

troubením, aby shromáždili jeho vyvolené ze čtyř končin větrů, od jednoho konce nebes k druhému.“

- Mat. 24:29-31; Žilka.

30 Ohlašování tohoto znamení, jemuž dává Jehova zaznívat až do končin země, jest jako mohutné troubení upozorňující lidi a signalisující jim, aby se shromáždili k onomu pevnému znamení. Izaiáš uvádí ve svém prorocství o týchž událostech troubu ve spojení s velikým znamením a praví: „Všichni obyvatelé světa, kteří na zemi přebýváte, až bude vyzdviženo znamení na horách, hleďte, a zvuk trubky slyšte! Tehdy přinášeny budou dary Jehovovi zástupů od národa... na místo jména Jehovy zástupů, na horu Sion.“ - Izaiáš 18:3, 7; Hejčl; též Moffatt, LXX, Bagster a Thomson.

„VYZDVIHNĚTE“ JE!

31 Všechna jmenování v království přicházejí od Jehovy (Mat. 20:21-23) a Jehova způsobil, že veliké královské znamení stálo v roce 1914 na hoře Sion. Avšak teprve od roku 1919 slyšel ostatek pomazaných následovníků Kristových Boží rozkaz, vyšel ze světského Babylona branami a vstoupil na připravenou silnici. Údové tohoto ostatku šli po ní podle cest Páně pro jeho lid a shromáždili se okolo velikého znamení na hoře Sion, okolo na trůn dosazeného Jehovova krále, jenž tři a půl roku po podzimu 1914 přišel k duchovnímu chrámu, na „svaté místo“, aby soudil a očistil svůj věrný ostatek. (Mal. 3:1) Je to tedy tento očistěný a pomazaný ostatek, jemuž bylo též nařízeno vyzdvihnouti znamení národům. Avšak jak mohou vyzdvihnouti nebo vztyčiti znamení, když přece Jehova dosadil znamení, krále Krista Ježíše, na hoře Sion? Tím, že vyvyšují krále chvalo zpěvem a staví jej vysoko nad všechny pozemské panovníky lidí. To činili od roku 1919 a činí to i nadále před lidmi všech národů, zvěstující radostné poselství, že v roce 1914 bylo zřízeno království Boží a že Kristus Ježíš tehdy přišel na trůn. Poselstvím evangelia dávají Jehovovu královskému znamení vyniknouti, upozorňující na ně všechny národy. Tak splňují prorocství, které král sám kdysi vyřkl: „A budeť kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdáž přijde skonání.“ - Mat. 24:14.

32 V době kdy se toto prorocství plnilo v malém v prvním století po Kristu, byl apoštol Pavel se svými spoluúčedníky horlivě činný, aby Jehovovo veliké královské znamení bylo vyzdviženo, aby vyniklo a dostalo se na oči ve všech končinách tehdy známého světa. Ve shodě s přáním Kristovým věnoval se obzvláště národům pohanským, nežidovským. Pavel nám udává biblické důvody, proč se tak soustředil na neobřezané národy pohanské, a označil též oslaveného Krista Ježíše jako znamení národům. Jak pak? Tím, že mezi svými biblickými důkazy uvedl Izaiáše 11:10, podle kterého bude Ježíš Kristus, „kořen Jesse“ (nebo Izai), státi jako „znamení národům“ a „k němu se budou utíkat národové“. Pavel však citoval tento verš z Izaiáše doslovně podle staré řecké Septuaginty. Dovojuje, že obrácenci z pohanů měli by býti v křesťanské obci vítáni, citoval Pavel řadu prorocství, řka: „Aby pohané z milosrdenství slavili Boha, jakož psáno jest: *Protož vyznávatí tebe budu [veřejně] mezi pohaný, a jménu tvému plesati budu.* A opět dí: *Veselte se pohané s li-*

27) Co dává Jehova o něm oznamovati, a proč?

28) Kdo vyzdvihl znamení? Kdy? a které znamení na nebi to naznačuje?

29) Jak se staví satanova organizace vůči tomuto znamení?

30) Co je podle prorocství s oním pevným znamením spojeno?

31) Od kdy vyzdvihují svědci Jehovovi toto znamení, a jak?

32) Jak označuje Pavel toto znamení jako „kořen Jesse“?

dem jeho! A opět: *Chvalte Jehovu všickni národové, a velebeť ho všickni lidé!* A opět Izaiáš [11:10] dí: *Budeť kořen Jesse, a ten, jenž povstane panovali nad pohany, v němž pohané doufati budou.* - Řím. 15:9-12

33 Prorocství sloužilo apoštolu Pavlovi jako Boží rozkaz i jako vodítko pro jeho jednání. Maje tak účast na splnění prorocství, praví nám Pavel, že kázal evangelium „veřejně i po domech, zapřisahaje Židy i pohany, aby se k Bohu obrátili a uvěřili v Pána našeho Ježíše Krista“. (Skutky 20:20; *Sýkora*) Svou účastí na konečném, úplném splnění prorocství, jež nám přikazuje „vyzdvihnouti znamení národům“, činíme dnes totéž, zvěstuje evangelium o království na celé obydlené zemi na svědectví všem národům „veřejně i po domech“, následující příkladu, který nám dali apoštol Pavel a jeho veliký vůdce Ježíš Kristus.

34 Skutečnost, že Ježíš Kristus byl vyzdvižen na trůn, aby vládl nyní uprostřed svých nepřátel, je pro nás božským znamením, že máme kázat. Víme, že je nyní k tomu pravý čas a že je to jediné správné počínání! Od roku 1919 poslouchají pomazaní údové ostatku, jejichž počet je poměrně malý, toho rozkazu a káží evangelium o království, vyzdvihující tak ono znamení na vyvýšené místo, aby se stalo viditelným na celém světě. Veliké množství lidí různých národů spatřilo toto znamení. Přišli od končin země a shromáždili se okolo Krista Ježíše, okolo znamení na hoře Sion, a společně projevují Jehovovu pomazanému veliteli národů svou poddanskou věrnost. Všichni na řevnivost mezi údovými ostatky i všechna řevnivost mezi ostatkem a mezi velikými zástupy lidí dobré vůle byla odložena. Všichni se spojují v sebezapření a v milující oddanosti Jehovovu království, vyvyšující jeho krále a ohlašující jej všem národům až do končin země. Přejeme si, aby znamení spásy bylo spatřeno všemi, aby všichni, kteří touží po věčném spasení a vysvobození, mohli se okolo něho shromáždit nyní než vypukne bitva v Armageddonu.

VNUCOVÁNÍ OHAVNÉ NÁHRAŽKY

35 Hned po tom co prorokoval Ježíš Kristus, že toto evangelium o království bude kázáno na konci světa, řekl: „Protož když uvidíte ohavnost zpuštění, předpověděnou od Daniele proroka, ana stojí na místě svatém, (kdo čte, rozuměj.) tehdyž ti, kteříž by byli v Judstvu, nechť utekou na hory.“ (Mat. 24:15, 16) Z této těsné souvislosti mezi zvěstováním království a mezi ohavností dovozujeme, že pustošící ohavnost stojí v opozici ke králi, ke vztyčenému znamení Jehovovu. Obrátili jsme již pozornost (v odstavci 4) k římským standartám čili odznakům. Směrodatný naučný slovník, totiž McClintock and Strong's *Cyclopaedia* (angl.) praví pod heslem „standarta“ toto: „Římská standarta je v Novém zákoně výslovně označena jako „ohavnost zpuštění.“ (Svazek 9, strana 983, sloupec 2) Tato standarta byla však pouze vedlejším zjevem „ohavnosti“, který splnil Ježíšovo a Danielovo prorocství v malém na místě Jerusaleme v prvním století.

36 Uvedli jsme již (v odstavci 5), jak vtrhla římská vojska pod Titem v roce 70 do Jerusalema a i do jeho svatého chrámu, jak fanatičtí římské vojáky zapálili chrámovou svatyni, načež Římané vnesli své standarty čili odznaky do nádvoří chrámu a postavili je před chrámový oltář. Tam, na „svatém místě“ chrámu, zbožňovali standarty, přinášejíce jim oběti, jakoby to byli nejsvětější bohové.

37 Než římské hordy vnikly do Jerusalema, bylo město obklíčeno římskými vojsky s takovými standartami, jak to Ježíš předpověděl slovy: „Když pak uvidíte obležený od vojska Jerusaleme, tedy vězte, že se při-

blížilo zkažení jeho. A tehdy ti, kdož jsou v Judstvu, utíkejte.“ (Luk. 21:20, 21) Tyto modlářské standarty čili odznaky byly ohavností Jehovovi Bohu, jenž modlářství zakazuje. Zastupovaly však též Božího odpůrce. Římskou říši a jejího císaře nebo imperátora. K tomuto císaři místo k Mesiáši, Ježíši Kristu, přiznali se židovští náboženští vůdci, když zavrhli Krista slovy: „Nemámeť krále, než císaře.“ Krátce nato spojil se zástupce císařův, jeho místopřítel Pilát Pontský, s nevěrnými náboženstvími, aby Ježíše usmrtili. (Sk. ap. 4:27) Toto jednání bylo ohavností v očích Božích. Byla tak zřízena ohavnost, jež mohla na bezbožné protikřesťanské moci uvést jen zpuštění. Místo „kořene Jesse“, to jest místo Krista Ježíše, jenž zde stál jako znamení národům, vyvolili si tito náboženští, obchodní a političtí spiklenci císaře a jeho říši, zobrazenou římskými standartami nesenými vojáky. Tak vskutku nechali státí vládní „ohavnost zpuštění“ na svatém místě, kde mělo státí Jehovovo královské znamení, to jest jeho král. Tento ohavný čin pak vyvrcholil a byl doslovně proveden, když římská vojska po dlouhém obléhání zaplavila chrámové „svaté místo“ na Sionu a znesvětila je tím, že tam zbožňovala své standarty a přinášela jim oběti k oslavě Říma a jeho císaře, Jehovova soupeře o světové panství.

38 Naše století, zejména od roku 1914, je dobou konečného splnění prorocství Danielových a Ježíšových o ohavnosti zpuštění, jak to vidíme na událostech našich dní. V roce 1914, jenž se vyznačil první světovou válkou o vládu nad světem, projevil Jehova Bůh své skutečné panství nad zemí i nad celým vesmírem, povýšiv veliké královské znamení svého universálního panství, to jest Krista Ježíše, ke království. V roce 1918 poslal jej Jehova ke chrámu, na „místo svaté“, aby vykonal soud, a nyní je Kristus Ježíš na tomto svatém místě, ve svatyni, jako Jehovův zástupce. (Abakuk 2:20) Napřesrok, v roce 1919, začal věrný ostatek pomazaných svědků Jehovových vyzdvihovati a vyvyšovati toto znamení národům. Jali se zvěstovati zřízené království Boží v takovém rozsahu, že toto poselství upoutalo pozornost celého světa. Zvěstují, že Ježíš Kristus jako král na trůn dosazený je pravoplatným panovníkem této země. Proto nevyhnutelně vyvstala otázka: Kdo se chce shromáždit okolo nebeského znamení a holdovati Jehovovu králi?

39 Přesto zřídili političtí, obchodní a náboženští panovníci křesťanstva v roce 1920 Společnost národů, jež byla v roce 1945 v podobě „Spojených národů“ opět oživena a obnovena. Panovníci tohoto světa vyzdvihli ji jako svou korouhev. Dali jí přednost před na trůn dosazeným králem Jehovovým a uctívají ji místo něho. Oslavují svůj symbol světovlády, svého císaře, místo Ježíše Krista, místo Jehovova znamení universálního panství. Jejich korouhev, okolo níž se pokoušejí shromáždit všechny lidi a národy, kteří by se podle nich měli obrátit zády ke Kristu Ježíši, k pravoplatnému vladaři země, je proto ohavností v očích Božích. To přinese zpuštění z ruky Jehovy Boha na všechny, kteří zbožňují tuto protikřesťanskou vládní korouhev. Ta stojí na „místě svatém“, protože požaduje, aby se národové před ní skláněli a ji uctí-

33 Jak se účastnil Pavel a jak se účastníme my splnění tohoto prorocství?

34 Jak došlo k shromáždování, při čemž byla všecka řevnivost odložena?

35-37 Jakou úlohu hrály standarty ve spojení s ohavností zpuštění při splnění v malém?

38 Jak bylo znamení universální svrchovanosti vyzdviženo a vyvyšováno?

39 Co nechalo křesťanstvo tehdy vyvstati na „místě svatém“?

vali, což znamená popříti Krista Ježíše, královské znamení Boží, o němž praví nyní Jehova: „Sklánějte se před ním všickni bohové!“ (Žalm 97:7) „A klanějte se jemu všickni andělé Boží!“ - Žid. 1:6.

40 Den rozhodnutí zajisté je zde a spěšně se blíží svému konci. Musíme se rozhodnouti pro královské znamení Jehovovo, jež stojí na hoře Sion, anebo pro světskou korouhev Spojených národů a s ní spřízněných organizací a podporovatelů. Koho si vyvolíš? Jasněji než kdykoliv dříve se ukazuje, že ohavnost zpusťování stojí na místě svatém, kde by státi neměla: je proto nejvyšší čas k útěku. Neutíkejte ke korouhvi ohavnosti zpusťování, ale utecte k slavnému znamení Jehovy Boha, k jeho králi Kristu Ježíši, jenž stojí na svaté hoře Sion, v hlavním městě krá-

lovství! K němu musí se shromáždití lidé, aby našli bezpečí a záchranu před Božím hněvem v „den Jehovův“, jehož poslední, rozhodující hodina udeří v bitvě armageddonské.

41 Proto vyzdvihujte Jehovovo znamení národům! Nechte je svým chvalo zpěvem vyniknouti co nejvíce! Nebojte se, neboť Bůh přikázal, aby bylo vyzdvíženo. Umožněte všem, kdož milují pokoj a zbožnost, aby je mohli spatřiti v jeho slávě, v jeho vábivé nádheře a moci, aby se okolo něho shromáždili od nejzazších končin země a vešli tak do radosti a do věčných požehnání Jehovova nového světa spravedlnosti.

SVa z 15. ledna 1948.

40) Co musíme učiniti, jestliže to nyní vidíme?

41) Co jest nám nařizováno učiniti?

R E S O L U C E

Předcházející článek přednesl prezident Watch Tower Society, N. H. Knorr, k theokratickému shromáždění svědků Jehovových v sobotu, 22. listopadu 1947, v 19.30 hodin, ve Filadelfii, Pa. (USA). Po zakončení proslovu předložil pak svým 20.649 posluchačům tuto resoluci:

2 „PROTOŽE Písmo svaté jasně učí a ukazuje, že „sedm časů“ nerušené vlády pohanů nad zemí končí v roce 1914 a uplynutím tohoto období je zde čas, kdy Jehova Bůh, nejvyšší panovník vesmíru, nastupuje svou velikou moc a vládne jako takový, při čemž jej zastupuje Ježíš Kristus jako jeho pomazaný král na trůně, jenž vládne uprostřed svých nepřátel na nebi i na zemi (Zjev. 11:15-18), a

3 PROTOŽE světové události od roku 1914, tedy od první světové války, splňují proroctví o konci tohoto světa a prokazují se tudíž jako viditelné znamení zřízení Jehovova království pod Kristem v onom pozoruhodném roce (Mat. 24:3-15; Mar. 13:4-14; Luk. 21:7-26); a

4 PROTOŽE se během času stále sesilují důkazy, že Jehova Bůh „dosadil svého krále na svaté své hoře Sionské“ a tak postavil svého vládnoucího Syna jako královské znamení pro lidi všech národů, aby se shromáždili k zaslíbené říši Boží, k jedinému prostředku, jímž může lidstvo v novém světě dosáhnouti jednoty, blahobytu, odstranění válek, spravedlnosti pro všechny, hojnosti potravy, dokonalého zdraví a života (Iz. 11:10); a jelikož tedy králové, panovníci a soudcové země mají dobrou a dostatečnou příčinu, aby se báli Jehovy a aby líbali čili aby holdovali jeho vládnoucímu králi a přenechali mu moc nad světem, aby další jejich odpor nevedl k jejich záhubě (Žalm 2:6-12); avšak

5 PROTOŽE před koncem druhé světové války ustavili spojení národové chartu mezinárodní organizace, jež je známa jako „Spojené národy“ a jako nástupkyně někdejší Společnosti národů; a jelikož dne 24. října 1945, tedy 31 let po skončení času pohanů, vstoupila tato instituce pro světovou bezpečnost u Spojených národů v činnost, byvši schválena dostatečným počtem států; a jelikož tato charta se tak stala součástí zákonů národů tohoto světa; a protože dodnes vzrostla Organizace Spojených národů na 57 členských států, zahrnujících 1.613.802.000 obyvatelů se stovkami rozmanitých náboženství a zaujímajících 35.562.000 čtverečných mil (asi 92 milionů čtverečných kilometrů) povrchu zemského; a jelikož náboženské

duchovenstvo křesťanstva klade svou důvěru v tuto politickou organizaci pro stabilitu světa a světový mír, slouží ve svých kostelech mše a dále se modlí k všemohoucímu Bohu o požehnání pro ni; a protože papež se domnívá, že církev měla by míti účast na rozhodování Spojených národů tak, že by tam měla náboženského mluvčího, jakéhosi čestného člena, který by sice nehlasoval, avšak zúčastnil by se debat ve valném shromáždění; a jelikož nejvyšší exekutiva Spojených států jako vlastník první atomické bomby prohlašuje, že Spojené národy nejsou „přechodnou výpomocí v nouzi“, nýbrž „trvalým účastníkem“; a

6 PROTOŽE tento trvalý postup politických, obchodních a náboženských vládců znamená vzdorovitě zavržení universálního panství Jehovy Boha jakož i pokus zabrániti lidem národů, aby se shromáždili okolo Jehovova královského znamení národům, okolo krále Krista Ježíše;

7 PROTO SE USNÁŠÍME MY, svědci Jehovovi, kteří jsme se sešli na sjezdu „chvalo zpěvu“ ve Filadelfii, Pa., USA, v sobotu večer, dne 22. listopadu 1947, a prohlašujeme:

8 ŽE bez ohledu na rasu, národnost, jazyk, barvu pleti a dřívější náboženskou příslušnost, jsme zde jednomyslně shromáždění okolo Ježíše Krista, okolo Jehovou na trůn dosazeného krále nového světa, jenž nyní stojí jako znamení národům na hoře Sion;

9 ŽE odmítáme názor, jakoby „Spojené národy“ byly „jedinou nadějí lidstva“, neboť je považujeme za projev předpověděné „ohavnosti zpusťování“, kterou postavilo křesťanstvo jako lidskou korouhev a jako náhradu za vyvýšené znamení Jehovy Boha na „svaté místo“ (Mat. 24:15); a

10 ŽE budeme nadále nebojácně a věrně vyzdvihovati Jehovovo královské „znamení národům“ jakožto jedinou naději, zpívající jeho chválu a zvěstující veřejně a dům od domu spravedlivou vládu Božího království, kterou tím uvedeme ve známost u lidí všech národů, aby i oni se mohli shromážditi k onomu velikému znamení a zaujmouti postavení na straně Božího království, na straně trvalého pokoje, nekonečného štěstí a věčného života.“

11 Předseda vyzval shromáždění k přijetí resoluce. Percy Chapman z kanadské odbočky Společnosti tento návrh vřele doporučil, načež byla resoluce shromážděným množstvím jednohlasně a s ohromným nadšením přijata.

SVa z 15. ledna 1948.

Otázky k resoluci najdete na str. druhé tohoto čísla.